

Niềm Tin và Cuộc Sống

BẢN TIN MỤC VỤ CỦA HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM HOUSTON
PASTORAL SERVICE BULLETIN OF VIETNAMESE ALLIANCE CHURCH HOUSTON

12343 Old Walters Rd. , Houston, TX 77014 - Tel. (281) 583-8821
www.tinlanhhouston.org

SỐ 10 (06/2013)

“Kính sợ CHÚA dẫn đến sự sống; Được miễn nguyên và tai họa không đụng đến”
(Châm Ngôn 19:23)

LỊCH SINH HOẠT CỦA HỘI THÁNH

Tĩnh Nguyên:	Thứ Ba, Năm, Bảy - 8:00am Chúa Nhật - 9:30am
Nhóm Khu Vực North & West:	Thứ Năm - 8:00pm
Thanh Thiếu Niên:	Thứ Sáu - 8:00pm
Ban Gia Đình Trẻ:	Thứ Sáu - 8:00pm
Học KT/CN Thứ Bảy:	Thứ Bảy - 7:30pm

NỘI DUNG SỐ 10 NĂM 2013

♦ Biết	2-6
♦ Đôi Diện với Nghịch Cảnh	7
♦ Nếu Con Thấy Mẹ Một Ngày Già Đi	8
♦ Lời Cha Căn Dặn Con	8-9
♦ Lời Hay, Ý Đẹp	9,16
♦ Tin Tức Hội Thánh	10-11
♦ Gia Đình Áp-ra-ham	12-14
♦ Những Câu Trích Dẫn Về Gia Đình	14-15
♦ Ba Bước Để Cải Thiện Phẩm Hạnh...	15
♦ Sợ...Và Đừng Sợ	16
♦ NASA và Kinh Thánh	17
♦ Hai Chủ Nghĩa	18-19
♦ Thư Gửi Thân Hữu	20

Lá Thư Tòa Soạn

Kính chào Quý độc giả,

Tháng 5 và tháng 6 có ngày Lễ Hiền Mẫu và Lễ Phụ Thân để nhắc nhở con cái nhớ ơn cha mẹ, đồng thời cũng cho thấy gánh nặng trách nhiệm của cha mẹ đối với con cái. Hai ngày lễ này cũng nhắc chúng ta tầm quan trọng của gia đình, một nơi mà Thiên Chúa muốn con người hưởng được phước hạnh lớn nhất trong cuộc sống trên đất. Theo tinh thần của bài thánh vịnh Thi Thiên số 128 thì chúng ta biết rằng phước hạnh cho gia đình của chúng ta chỉ thật sự có được khi mỗi người kính sợ Thiên Chúa, tức là nhận biết Thiên Chúa hiện hữu, tôn thờ Ngài, và sống theo luật pháp của Ngài. Trong tinh thần biết ơn Thiên Chúa, sống hiếu kính cha mẹ và ước nguyện có những gia đình hạnh phúc, nội dung của Bản Tin “Niềm Tin và Cuộc Sống” số 10 mong ước góp phần cùng con dân Chúa xây dựng những gia đình Cơ Đốc vững mạnh để phản chiếu vinh quang Thiên Chúa và giới thiệu sự cứu rỗi cho những người khác.

Trân trọng.

Nàng Dâu Quý

- Tại Xứ Mô-áp - Nàng thưa:

Xin chớ nài con phân rẽ mẹ
Dù ở nơi nào, quyết chẳng e
Chúa Trời của mẹ luôn luôn sẽ
Là Chúa của con, hằng chở che.

- Giê-ru-sa-lem, một ngày đầu mùa gặt - Sáng thưa:

Con đi ra đồng mót lúa nhe
Chiều con trở bước về bên mẹ
Cầu mong con nhặt được nhiều gié
Thu góp đem về hãnh diện khoe.

- Chiều kể:

Bô-ô, điền chủ, dặn: “Hãy nghe
Cứ mót nơi đây, chớ rứt-rè
Đừng bước sang qua ruộng chủ khác
Sợ họ cư xử cách khắt khe.”

- Giê-ru-sa-lem, một ngày cuối mùa gặt - Chiều thưa:

Con sẽ vâng theo lời của mẹ
Nằm dưới chân người, phủ mền che
Xin người thuận ý mua sản nghiệp
Đem ta ra khỏi cảnh éo-le.

- Sáng kể:

Người nói cùng con: “Yên lòng nhé
Ta sẽ lo ngay cho nhậm lệ
Nguyện Chúa ban ơn điều nhơn đức
Nàng đã làm cho chồng và mẹ.”

- Chuyện kết:

Bô-ô đẹp ý cưới Ru-tơ
Nàng sanh Ô-bết, phước vô bờ
Nối dõi cho chồng, người đã thác
Niềm vui cho mẹ, thỏa ước mơ.

Anh-Thư - 6-2013 - (Sách Ru-tơ chương 1-4)

BIẾT

Kinh Thánh: Ê-phê-sô 1:15-23

Chúng ta đang sống trong thời đại thông tin, thậm chí người ta còn dùng từ “bùng nổ thông tin” để diễn tả ngày nay chúng ta có thể biết thông tin rất nhiều và nhanh chóng nhờ các phương tiện kỹ thuật tân kỳ. Khi trên TV hoặc internet phát đi những tin tức thuộc dạng “breaking news” với những hình ảnh và âm thanh sống động được truyền đi từ một nơi nào đó đang xảy ra sự việc, ai nấy có thể xúc động, thậm chí rung động. Có những điều biết là tốt, nhưng cũng có những điều “thà không biết còn hơn” - tức là những điều xấu. Tuy nhiên, là con cái của Chúa thì có nhiều điều chúng ta phải biết, không biết không được; hơn nữa còn phải biết rõ ràng, chắc chắn, bởi vì tin Chúa không phải là mê tín vì mê tín là tin điều mình không biết. Chúa Giê-su đã từng nói với một người phụ nữ Sa-ma-ri rằng : “*Các người thờ lạy điều các người không biết, còn chúng ta thờ lạy điều chúng ta biết*” (Giăng 4:22). Chúng ta tin Chúa là do biết mà tin, vì “*đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đương trông mong, là bằng cứ của những điều mình chẳng xem thấy*” (Ê-bê-rơ 11:1). Vì vậy, sứ đồ Phao-lô đã tha thiết cầu nguyện với Đức Chúa Trời cho Hội thánh Ê-phê-sô để mọi tín hữu đều biết ba điều: 1) *Biết chính Đức Chúa Trời.* 2) *Biết hy vọng về cơ nghiệp của mình.* 3) *Biết quyền vô hạn của Đức Chúa Trời đối với mình.* Chúng ta cùng xem những điều Chúa muốn con dân của Ngài cần “*Biết*”.

1) Biết Chúa (câu 16): Sau khi Phao-lô cảm tạ Chúa về đức tin của tín hữu tại Ê-phê-sô, thì trong câu 17, Phao-lô cầu nguyện xin Đức Chúa Trời “*ban thần trí của sự khôn sáng và sự tỏ ra cho anh em để nhận biết Ngài*”. Biết Chúa là sự nhận biết quan trọng hơn hết. Dù chúng ta biết người này người khác, biết điều này điều nọ, nhưng nếu không biết Chúa thì cuộc đời chúng ta không có giá trị gì. Chúa Giê-su phán: “*Sự sống đời đời là nhìn biết Chúa - tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Giê-su Christ là Đấng Cha đã sai đến*”. Biết Chúa không phải chỉ là công nhận có Chúa, có ông Trời; biết Chúa cũng không phải là thuộc lòng tiểu sử của Chúa, hiểu được những lời dạy của Chúa. Nhưng biết Chúa là xác lập mối liên hệ cá

nhân với Ngài bằng cách tiếp nhận Chúa là Chủ của đời sống mình, là sống tin cậy và phó thác cuộc đời mình cho Chúa. Một lần nọ, Chúa Giê-su đã hỏi các môn đệ của Ngài rằng dư luận dân chúng nói Ngài là ai, sau đó Ngài hỏi chính các môn đệ rằng: “*Còn các người thì nói Ta là ai ?*” Phi-e-rơ nhanh nhẹn trả lời: “*Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống.*” Ngài bảo Phi-e-rơ rằng ông rất có phước, bởi vì ông biết đúng về Chúa. Dầu vậy vào thời điểm đó Chúa không cho phép các môn đệ nói điều đó cho dân chúng, bởi vì chính Phi-e-rơ và các môn đệ còn phải tiếp tục theo Chúa, gần gũi với Ngài cho đến lúc họ thật sự biết Ngài trong kinh nghiệm cá nhân thì họ mới có thể nói về Chúa được. Nếu người theo Chúa chỉ biết Chúa một cách hời hợt, mơ hồ, thì đời sống của chúng ta không tiến bộ được, không vững vàng được, và nhất là không đứng nổi khi hoạn nạn, khó khăn, thử thách xảy đến với mình. Nguyên ước mỗi con dân Chúa sẽ luôn được nhắc nhở bởi câu Chúa Giê-su hỏi Phi-e-rơ để chúng ta xác quyết rằng chúng ta biết rõ Chúa Giê-su, Đấng chúng ta đang tôn thờ và phục vụ - Ngài là ai và Ngài có mối liên hệ thế nào đối với cá nhân mỗi chúng ta.

Chúng ta đã tin Chúa, tức là đã biết Chúa; tuy nhiên, chúng ta phải khao khát biết Chúa mỗi ngày một nhiều hơn, rõ ràng hơn, vì càng biết Chúa thì chúng ta sẽ càng tin Chúa, yêu Chúa, tận hiến phục vụ Chúa. Trình độ thuộc linh của chúng ta cao hay thấp, nguội hay nóng, con trẻ hay trưởng thành, là tùy thuộc vào chúng ta biết Chúa nhiều hay ít. Chúng ta nhìn xem cuộc đời Môi-se: 40 năm đầu tiên của cuộc đời, ông học được bao nhiêu điều khôn ngoan tri thức trong hoàng cung Ai-cập, nhưng có đủ để ông được Chúa sử dụng không? Không. Môi-se phải mất 40 năm nữa học với Chúa trong đồng vắng để rồi mới được Ngài sử dụng làm người lãnh đạo dân Y-sơ-ra-ên lúc ông 80 tuổi. Thế nhưng Môi-se có nghĩ rằng mình biết Chúa như vậy là đủ không? Không. Hãy xem Môi-se cầu nguyện thế nào? “*Nếu tôi được ơn trước mặt Chúa, xin cho tôi biết đường của Chúa, để cho tôi biết Chúa và được ơn trước mặt Ngài*” (Xuất Ê-díp-tô Ký 33:13). Dù Môi-se đã biết Chúa rất nhiều, rất rõ, thì ông vẫn khao khát được biết Ngài rõ hơn, nhiều hơn để ông có đủ khả năng và ân tứ mà làm tròn công tác Chúa đã giao phó. Còn sứ đồ Phao-lô thì sao? Tại sao Phao-lô dám bỏ mọi sự để tận hiến

đời mình cho Chúa? Phao-lô giải thích: “*Tôi cũng coi hết thấy mọi sự như là sự lỗ vì sự nhận biết Đức Chúa Giê-su Christ là quý hơn hết, Ngài là Chúa tôi và tôi vì Ngài mà bỏ mọi điều lợi đó...cho đến nỗi tôi được biết Ngài...*” (Phi-líp 3:7-11). Nhờ biết Chúa là giá trị thật mà Phao-lô mới có thể vượt trên mọi khó khăn thử thách để đánh trận tốt lành, chạy xong cuộc đua và giữ vững được đức tin; và ông hãnh diện khoe một điều mà thôi, đó là “biết Chúa”. Đây cũng là điều mà Chúa bảo chúng ta phải làm: đừng có kiêu ngạo, hãnh diện, khoe mình về bất cứ điều gì như giàu sang, khôn ngoan, sức mạnh, nhưng chỉ có một điều đáng khoe là biết Chúa (Giê-rê-mi 9:23-24). Chúng ta rất hay khoe về những gì mình có: mua được chiếc xe mới, có được căn nhà mới, kiếm được một công việc làm mới có thu nhập cao... Nhưng chúng ta có hay khoe về Chúa - tức là làm chứng cho Chúa không? Chúng ta biết Chúa là điều quý hơn cả, giá trị hơn cả, giá trị đời này đã đành, mà giá trị đời sau còn muôn phần hơn hiện tại; vậy nên chúng ta mỗi ngày phải tiếp tục tấn tới, tiến bộ hơn nữa trong sự thông biết Chúa (I Phi-e-rơ 3:18).

2) Biết hy vọng về cơ nghiệp của mình (câu 18):

Điều thứ hai mà Phao-lô cầu nguyện là xin Chúa cho tín hữu Ê-phê-sô “*biết điều trông cậy về sự kêu gọi của Ngài là thế nào, sự giàu có của cơ nghiệp vinh hiển Ngài cho các thánh đồ là làm sao...*”. Làm người thì ai cũng có hy vọng, nhưng hy vọng của người không tin Chúa không thể nào so sánh được với hy vọng của chúng ta là những con cái của Chúa. Hy vọng của con người trong đời tạm này là gì? Có cơm ăn áo mặc, mạnh khỏe, sống lâu, bình an trong cuộc sống, gia đình hạnh phúc. Hy vọng như vậy nhưng trong thực tế không ai được hưởng đủ mọi điều vì không có gì đảm bảo; biết bao nhiêu người đã hy vọng nhiều và rồi thất vọng lớn. Chúng ta thì khác, hy vọng của chúng ta không phải ở đời tạm này mà ở

cuộc sống vĩnh cửu, và chúng ta được Chúa đảm bảo hy vọng của mình sẽ trở thành sự thật. Chúng ta nhớ lại câu chuyện Chúa kêu gọi Áp-ra-ham: Khi Chúa bảo ông hãy lìa bỏ quê hương xứ sở của mình để đi đến một nơi Ngài sẽ chỉ cho và Ngài hứa sẽ ban phước cho gia đình và dòng dõi ông, thì Áp-ra-ham đã ra đi hoàn toàn bởi đức tin: ông đi mà không biết mình đi đâu (Hê-bơ-rơ 11:8) nhưng dĩ nhiên là ông phải đi trong hy vọng được hưởng phước từ lời hứa của Chúa, chứ không thể nào đi trong vô vọng được. Và rồi chúng ta thấy gì ? Chúa đã thành toàn lời hứa của Ngài: Áp-ra-ham được Đức Chúa Trời ban cho cả xứ Ca-na-an làm cơ nghiệp.

Ngày nay, chúng ta được Chúa kêu gọi ra khỏi thế gian tội lỗi, để được biệt riêng làm tuyển dân mới của Ngài. Hy vọng của chúng ta bây giờ là gì? Cơ nghiệp của chúng ta ở đâu? Giả dụ mỗi chúng ta có 1 acre, 10 acres, 100 acres đất đi chẳng nữa thì cũng không sánh được với Áp-ra-ham có cả một xứ và hàng ngàn năm qua xứ đó nay vẫn còn trong tay người Do-thái - dòng dõi hậu tự của Áp-ra-ham. Tuy nhiên, chúng ta thấy Áp-ra-ham không coi việc có cả một xứ là quan trọng dù xứ đó “đượm sữa và mật” như Ca-na-an (Do Thái ngày nay), song điều quan trọng là Áp-ra-ham ao ước được ở trong một thành do chính Đức Chúa Trời xây cất (Hê-bơ-rơ 11:10); thành đó tốt đẹp tuyệt đối, còn lại mãi mãi, và thành đó là thiên đàng. Đó cũng chính là hy vọng và là cơ nghiệp đời đời của chúng ta. Biết được như vậy và tin quyết, chúng ta sẽ xem thường những điều thuộc về đời này, không coi trọng được thua thành bại theo tiêu chuẩn của đời là quan trọng, nhưng chú tâm vào quê hương thật - quê hương vinh hiển mà chúng ta sẽ bước vào trong tương lai. Trải suốt dòng lịch sử Hội Thánh 2000 năm qua, chúng ta đã thấy biết bao nhiêu con cái của Chúa đã đi con đường hy vọng này, đến nỗi họ xem thường cả đến sự chết của mình cốt để không mất cơ nghiệp. Để bảo vệ hy vọng và cơ nghiệp của mình thì nhiều người tin Chúa có thể coi sự chết dễ hơn là phạm tội. Trong khi bị lưu đày tại đế quốc Ba-by-lôn, đứng trước lò lửa hừng và pho tượng vàng của vua Nê-bu-cát-nết-sa đã dựng nên, ba chàng trai trẻ Hê-bơ-rơ phải lựa chọn: hoặc là sắp mình xuống thờ lạy pho tượng vàng theo lệnh của vua thì họ được an toàn tính mạng; ngược lại, chống lại lệnh vua thì họ phải bị ném vào lò lửa hực. Ba chàng trai trẻ ấy đã chọn con đường thà chết chứ nhất định không chối bỏ niềm tin của mình nơi Đức Chúa Trời. Tiên tri Đa-ni-ên cũng vậy: một bên là

hang sứ tử, một bên là ngưỡng cầu nguyện - tức là chối Chúa, thì Đa-ni-ên đã chọn hang sứ tử chứ không hề nhát chối Chúa. Những người như vậy đã giữ được niềm tin, hy vọng, cơ nghiệp đời đời. Dân Y-sơ-ra-ên đã được Chúa giải phóng khỏi kiếp nô lệ tại Ai-cập, được đưa vào Ca-na-an và nhận phần cơ nghiệp tại đó, ai nấy đều vui mừng vì lời Chúa hứa cho ông cha họ từ bao năm trước đã thành sự thật. Nhưng thiết tưởng rằng cơ nghiệp dân Y-sơ-ra-ên nhận được tại Ca-na-an chẳng nghĩa lý gì so với cơ nghiệp mà những người tin Chúa Giê-su sẽ nhận được ở trên trời, cũng giống như hạt cát không thể so sánh với cả sa mạc. Vì thế Phao-lô nói: *“Những sự đau đớn bây giờ không đáng so sánh với sự vinh hiển hầu đến ... Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô lượng vô biên”* (Rô-ma 8:14/ II Cô-rinh-tô 4:17). Chúng ta thấy hình ảnh hạt giống được gieo không? Khi gieo một hạt giống, không phải là một hạt sẽ sinh ra một hạt, nhưng Chúa bảo rằng 1 hạt sẽ sanh ra 30, 60, 100; nghĩa là gặt gấp hàng chục hàng trăm lần gieo. Kết quả lớn lao như vậy khích lệ chúng ta sẵn sàng theo Chúa, phục vụ Ngài. Chúa Giê-xu hứa sẽ trở lại và mang theo phần thưởng lớn lao cho những ai tin Ngài và giữ lòng trung tín với Chúa cho đến cuối cùng. Nếu không có hy vọng thì chúng ta sẽ không theo Chúa được, và như Phao-lô đã nói *“Nếu hy vọng của chúng ta trong Chúa Cứu Thế chỉ về đời này mà thôi thì chúng ta là những kẻ đáng thương hại hơn hết trong tất cả mọi người”* (I Côr. 15:19). Hiện nay chúng ta đang gieo - đầu tư, để rồi trong tương lai chúng ta sẽ gặt - thu lợi, đó là niềm hy vọng sống của chúng ta. Thiết tưởng rằng chúng ta không bao giờ hối tiếc vì đã theo Chúa, đã tận hiến cả đời sống mình để phục vụ Ngài. Ngược lại, nếu đời sống không có Chúa thì nghèo nàn hơn hết, và chẳng có phước hạnh gì trong cõi đời đời. Nếu chúng ta biết Chúa thì chắc chắn phải biết hy vọng về cơ nghiệp mà Ngài dành cho những người tin Chúa là *“cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời”* (I Phi-e-rơ 1:4).

Chuyện cũ kể rằng Tổng Thống Roosevelt cùng gia đình một lần kia đi qua Phi châu nghỉ hè. Khi trở lại Hoa Kỳ thì trên chuyến bay ông đi hôm đó có một nhà truyền giáo; vị giáo sĩ này trở về gia đình sau 40 năm ông đã tận tụy truyền bá Phúc Âm cứu rỗi của Chúa cho người Phi châu. Khi phi cơ đáp xuống phi trường, một rừng người ra đón tổng thống trong khung cảnh thật nhộn nhịp huy hoàng: đội quân danh dự dàn chào, kèn nhạc rộn rã, các bộ trưởng và các tướng tá cùng đám đông quần chúng vẫy hoa chào đón nồng nhiệt. Nhìn vị nguyên thủ quốc gia được đón chào trọng thể trong khi chính mình không được ai để ý đến, vị Giáo sĩ cảm thấy buồn tủi, nước mắt như muốn trào ra khi nghĩ đến bao năm mình xông pha nơi rừng sâu núi thẳm với bao gian lao để phục vụ Chúa, nhưng bây giờ không có một ai chào đón, chẳng một bó hoa được trao. Vị Giáo sĩ cúi đầu một mình ra khỏi phi trường, xót xa than thở trong lòng: “Chúa ơi, một vị tổng thống chỉ đi nghỉ hè vui chơi trở về thôi mà được nhiều người đón rước như vậy; còn con đây đã lìa bỏ quê hương sang tận Phi châu xa xôi, bất chấp nghèo đói bệnh tật suốt 40 năm trời, để chinh phục nhiều linh hồn tội nhân về cho Ngài; thế mà khi con trở về không ai tiếp rước, không ai chào đón cả. Thật là bất công quá!” Thành linh, vị giáo sĩ nghe tiếng Chúa Thánh Linh phán êm dịu như một lời an ủi của Chúa trong tâm linh ông: “Con ơi, con đừng vội thất vọng. Con chưa trở về nhà mà! Đây đâu đã phải là quê hương của con? Ta đang đợi con ở quê hương trên trời.” Ngay khi đó, ông quỳ gối xuống bên đường, ăn năn xưng tội yếu đuối của mình, sau đó đứng dậy với sức mới từ nơi Chúa, ông đi về nhà với niềm vui mừng như một người chiến thắng vinh quang rạng rỡ trên nét mặt.

Chúng ta hãy tiếp tục gieo đi, đừng nản lòng; nếu chúng ta gieo giống bằng dòng lệ thì chúng ta sẽ gặt hái cách vui mừng. Chúa là niềm hy vọng của chúng ta, và Ngài không bao giờ làm cho ai thất vọng nếu chúng ta thật sự tin Ngài.

3) Biết quyền vô hạn của Đức Chúa Trời đối với mình (câu 19-20):

Chúng ta biết mọi người sống trên đời thường theo đuổi 3 điều “Danh vọng, Lợi lộc, Quyền thế”. Cho dù có những bậc vua chúa đã từng có quyền lực rất lớn trong tay, danh vọng lẫy lừng, giàu sang không kể xiết, thế nhưng bây giờ họ và vương quốc hùng mạnh của họ ở đâu? Không còn nữa, hết rồi. Quyền

của con người có giới hạn, nay còn mai mất; nhưng quyền của Đức Chúa Trời thì không có giới hạn, Ngài có quyền cả trên trời lẫn dưới đất và quyền đó còn đến đời đời. Chúng ta hưởng được quyền của Chúa bao nhiêu là tùy theo đức tin của chúng ta nơi Chúa bấy nhiêu: chúng ta tin cậy Chúa nhiều thì hưởng được nhiều, tin cậy ít thì hưởng được ít, và nếu không tin thì chẳng hưởng được gì cả.

Một ngày nọ, một đội trưởng lính La-mã đến xin Chúa Giê-su: “Lạy Chúa, đầy tớ của tôi mắc bệnh bại liệt, nằm ở nhà tôi, đau đớn lắm.” Chúa nói: “Ta sẽ đến chữa cho nó được lành.” Người đó thưa rằng: “Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà, xin Chúa chỉ phán một lời thì đầy tớ tôi sẽ được lành” (Ma-thi-ơ 8:9). Ông này có một đức tin lớn hiếm có, ông tin rằng Chúa có quyền chữa bệnh mà không cần phải đến nhà ông để xem bệnh nhân thế nào; ông tin rằng chỉ cần Chúa đứng đó và phán một lời thôi thì cũng có quyền chữa lành cho đầy tớ ông đang nằm nhà. Đúng như vậy, đang khi Chúa nói chuyện với người đội trưởng thì đầy tớ ông ở nhà đã được lành. Đó là một người hưởng được quyền vô hạn của Đức Chúa Trời theo lượng đức tin của mình.

Một người đàn bà bị bệnh băng huyết đã 12 năm, tốn biết bao nhiêu tiền của mà vẫn tiền mất tật mang. Ngày nọ, bà nhìn thấy Chúa Giê-su, nhưng vì đông người quá nên bà không chen đến được trước mặt Chúa để xin Ngài chữa bệnh cho mình. Nhưng bà nghĩ rằng: mình không cần phải được Chúa đặt tay hay phán lời gì, mà chỉ cần sờ đến trôn áo Chúa thì cũng đủ để được chữa lành. Nghĩ sao làm vậy, bà cố gắng chen dưới chân người ta và dần dần đến được gần Chúa, và bà chỉ giơ tay sờ áo Chúa thôi thì tức khắc bà được lành bệnh ngay. Chỉ bởi đức tin mà người phụ nữ này đã hưởng được quyền năng vô hạn của Chúa; trong khi đó đáng buồn thay, dân chúng ngay tại quê hương Na-xa-rét của Chúa Giê-xu lại không hưởng được một điều gì cả chỉ vì họ không có lòng tin, Kinh Thánh nói rõ như vậy (Mác 6:5-6).

Có lẽ lắm một số người trong chúng ta đã theo Chúa một thời gian rồi, thậm chí nhiều năm rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa sờ đụng được đến trôn áo của Chúa - tức là chưa bởi đức tin để kinh nghiệm được quyền năng vô hạn của Ngài. Chúng ta đụng chạm nhau, chen lấn nhau như đoàn dân đông ở trước mặt Chúa, nhưng thử hỏi đã có bao nhiêu người bởi đức tin mà sờ đụng đến áo của Chúa? Không tin Ngài nên không kinh nghiệm được quyền vô hạn của Ngài, sẽ lại dẫn

Without **GOD**, our week would be:
Sinday, Mournday, Tearsday, Wasteday,
Thirstday, Fightday & Shatterday.
 If you are not ashamed of **GOD**, pass it on.
 Remember seven days **WITHOUT GOD** makes
 one **WEAK!!**

chúng ta đến tình trạng yếu đuối, con trẻ thuộc linh. Khi Đức Chúa Trời phán bảo Giô-suê dẫn dân Y-sơ-ra-ên vào xứ Ca-na-an thì Ngài hứa: *“Phàm nơi nào bàn chân các ngươi đạp đến thì ta ban cho các ngươi”*, có nghĩa là họ đi chậm thì chậm được, đi nhanh thì chóng được, dừng lại thì chỉ được chừng đó, nhưng càng bước tới thì càng được nhiều hơn; họ sở hữu được bao nhiêu là tùy thuộc vào đức tin của họ bước đi như thế nào, còn cơ nghiệp thì Chúa đã dành sẵn cho họ rồi. Chúng ta cũng vậy, có những lời hứa vô hạn Chúa dành sẵn cho chúng ta trong Kinh Thánh, nhưng chúng ta hưởng được ít quá chỉ vì chúng ta không dám tin cậy, không dám vâng lời mà bước tới. Dân Y-sơ-ra-ên đã một lần đến biên giới xứ Ca-na-an rồi quay lại, họ không dám bước vào, nên kết quả là cả một thế hệ đã ngã chết trong sa mạc và không hưởng được Đất Hứa.

Chúng ta phải can đảm để nhìn nhận một thực tế đáng buồn, đó là có nhiều con cái Chúa sống nghèo nàn, khô khan, yếu đuối, thiếu quyền năng, thiếu ân tứ. Đức Chúa Trời không bao giờ muốn con cái Ngài sống như vậy. Chúa Giê-su nói rằng: *“Ta đã đến để chiên được sống và sống sung mãn”*. Sau khi chịu chết chuộc tội cho chúng ta và phục sinh vinh quang, Chúa Giê-su được Cha ban cho địa vị ngồi bên hữu Đức Chúa Trời, *“cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế lực, mọi quân chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời này mà cũng trong đời hầu đến nữa....”*. Sự cứu rỗi của Ngài là trọn vẹn, uy quyền của Ngài là tuyệt đối, nên sẵn sàng cung cấp cho chúng ta đầy đủ mọi nhu cầu về mọi phương diện, cả thuộc thể lẫn thuộc linh; nhưng chúng ta không hưởng được vì không dám bước đi bởi đức tin. Vì vậy chúng ta hãy xem lại, nếu đời sống mình chưa hưởng được quyền vô hạn của Chúa thì chúng ta hãy đứng dậy, bước đi bởi đức tin nương trên lời hứa của Chúa như Giô-suê đã làm.

Một cụ già bệnh nặng nằm liệt giường, chờ Chúa cất về. Có người hỏi cụ rằng: sau một thời gian khá lâu theo Chúa thì cụ có gì phải hối tiếc không. Cụ

trả lời : “Có một điều tôi hối tiếc đó là tôi cảm biết mình chưa hưởng được những ơn phước tốt nhất mà Chúa dành cho tôi. Dù tôi đã hưởng được quá nhiều, nhưng ơn phước của Chúa vẫn còn dồi dào, vô lượng vô biên”. Có lẽ chúng ta sẽ đồng thanh với cụ già ấy để thấy rằng đức tin của chúng ta nơi Chúa như thế nào. Nếu chúng ta lấy một cái chén nhỏ mà mức nước biển thì chén đầy, dùng một cái thùng mà mức thì thùng đầy, lấy bất cứ vật gì lớn hơn nữa mà mức thì vật đó đầy, song nước biển không bao giờ cạn kiệt. Ơn phước Chúa dành cho con cái Ngài và cho mỗi chúng ta cũng vậy. Chúa đã phán với tiên tri Giê-rê-mi: *“Hãy kêu cầu Ta, Ta sẽ trả lời cho, Ta sẽ tỏ cho ngươi những việc lớn và khó là những việc ngươi chưa từng biết”* (Giê-rê-mi 33:3); Chúa Giê-su đã phán với Na-tha-na-ên: *“Ngươi sẽ thấy việc lớn hơn việc đó... nếu ngươi tin thì sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời”* (Giăng 1:50/ 11:40). Chúa đã phán những lời như vậy vì quyền của Ngài là vô hạn.

Như vậy, mỗi chúng ta phải nhận biết Chúa Giê-su một cách cá nhân để được cứu rỗi, biết rằng nhờ sự cứu rỗi của Ngài mà chúng ta có hy vọng hưởng được phước hạnh và cơ nghiệp vinh hiển đời đời, và biết rằng Ngài có quyền vô hạn để đảm bảo Ngài sẽ hoàn tất những điều Ngài đã hứa. Biết như vậy sẽ giúp chúng ta tiếp tục tiến bước và trưởng thành trong đức tin, sống làm vinh hiển danh Chúa và có hiệu năng trong việc đem Tin Lành cứu rỗi của Chúa cho những người khác.

Mục sư Âu Quang Vinh

Facing Adversity

Hebrews 12:1-2 Therefore, since we are surrounded by such a great cloud of witnesses, let us throw off everything that hinders and the sin that so easily entangles. And let us run with perseverance the race marked out for us, ²fixing our eyes on Jesus, the pioneer and perfecter of faith. For the joy set before him he endured the cross, scorning its shame, and sat down at the right hand of the throne of God.

When a child hurts, our focus is to restore comfort quickly. We remove obstacles so that a toddler will have a clear path to walk. And many parents seek to minimize frustration for school-age children by helping with homework—sometimes offering more assistance than necessary. While wanting to ease children’s discomfort is understandable, we may inadvertently convey a subtle message that obstacles and pain are to be eliminated at all costs. This viewpoint can get carried into adulthood, and unfortunately, it is a harmful one.

Difficulties are a part of life, and if we expect otherwise, we will be consistently disappointed. Then disappointment, if allowed to remain, can turn us away from the Lord. A lot of time can be wasted trying to avoid trials when we could be trusting God for the future. We also expend energy and prayer power seeking to get out of our tough situations instead of asking the Lord how He wants us to respond. Most importantly, God does not view adversity as the tragedy we interpret it to be. As a result, our thinking is in opposition to His.

God sees redemptive value in our trials. Jesus’ suffering and death on the cross prove the mighty spiritual work God can accomplish through adversity. He uses difficulties to advance our spiritual life and to achieve His great purposes for us. Rather than “set-backs” in our lives, our struggles are actually opportunities for spiritual advancement.

None of us enjoy trouble, but in this sin-sick world, sorrow and hardships are guaranteed. Let us surrender our thinking and ask to have the mind of Christ, who trusted the Father’s ways even unto death on the cross.

In Touch Ministries - Daily Devotion by Dr. Charles Stanley

Đôi Diện với Nghịch Cảnh

Hê-bơ-rơ 12:1-2 “Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quăng hết gánh nặng và tội lỗi dễ vấp vương ta, lấy lòng nhin nhục theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, ²nhìn xem Đức Chúa Jê-sus, là cội rễ và cuối cùng của đức tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời”.

Khi 1 đứa bé bị đau, điều chúng ta chú tâm là mau chóng phục hồi lại sự dễ chịu cho đứa bé. Chúng ta dẹp đi những chướng ngại vật để đứa bé đang chập chững đi có một lối đi khoáng khoáng. Và có nhiều cha mẹ tìm cách làm giảm đi sự bức bối hay bất mãn đến với những đứa con trong tuổi đi học bằng cách giúp chúng làm bài tập ở nhà - thỉnh thoảng góp phần giúp đỡ nhiều hơn là cần thiết. Mặc dù có lòng muốn làm vui đi sự khó chịu của con cái là điều dễ hiểu, nhưng chúng ta có thể vô tình truyền đạt một thông điệp ngầm, đó là: chướng ngại vật và nỗi khổ đau là những điều phải bị loại trừ bằng mọi giá. Quan điểm này có thể tiếp tục mang theo qua tuổi trưởng thành, và thật là không may, đây là điều có hại.

Gian nan, khó khăn là 1 phần của đời sống, và nếu chúng ta kỳ vọng điều gì khác hơn, chúng ta sẽ liên tục bị thất vọng. Và thất vọng, nếu được cầm giữ lại, có thể đổi hướng chúng ta đi xa Chúa. Nhiều thời gian có thể bị lãng phí để cố công tránh những thử thách trong lúc chúng ta có thể dùng thời gian đó để đặt sự trông cậy nơi Chúa cho việc tương lai. Chúng ta cũng tiêu hao năng lực và công sức cầu nguyện để tìm cách thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn thay vì cầu xin Chúa cho biết cách nào Chúa muốn chúng ta đáp ứng lại. Quan trọng nhất là, Chúa không xem nghịch cảnh như là một thảm trạng mà chúng ta di tản ra. Kết quả là, sự suy nghĩ của chúng ta trái nghịch lại với sự suy nghĩ của Chúa.

Chúa thấy có giá trị cứu chuộc trong sự thử thách của chúng ta. Sự khổ và chết của Chúa Giê-su trên thập tự giá chứng minh rằng Chúa đã hoàn thành công trình thuộc linh phi thường qua nghịch cảnh. Chúa dùng những điều khó khăn để làm tăng trưởng đời sống thuộc linh của chúng ta và để đạt được những mục tiêu lớn của Chúa dành cho chúng ta. Những sự tranh đấu của chúng ta, thay vì là những trở ngại trong cuộc sống, chính thật là cơ hội để tăng trưởng thuộc linh.

Không ai trong chúng ta vui thích sự phiền phức, nhưng trong thế gian tội lỗi và bệnh hoạn này những điều phiền muộn và gian khổ là điều bảo đảm phải có. Chúng ta hãy đầu phục sự suy nghĩ của chúng ta và cầu xin cho có được tâm tình của Đấng Christ, Ngài đã tin cậy vào đường lối của Đức Chúa Cha cho dù phải đi đến cái chết trên cây thập tự.

Anh-Thư phỏng dịch

Nếu Con Thấy Mẹ Ngày Một Già Đi

"Con của mẹ!

Một ngày nào đó, nếu con thấy mẹ ngày một già đi, phản ứng càng lúc càng chậm chạp, cơ thể dần dần yếu đi, xin hãy kiên nhẫn và cố gắng để hiểu mẹ thêm một chút nữa nhé...

Khi mẹ ăn phải thức ăn dở, thậm chí không còn khả năng mặc quần áo nữa, đừng cười mẹ, hãy kiên nhẫn một tí. Con còn nhớ mẹ đã bỏ bao nhiêu thời gian dạy con về vấn đề này hay không? Làm thế nào để ăn mặc đúng cách, làm thế nào để đối mặt với cuộc sống của con cho lần đầu tiên.

Khi mẹ luôn phải lặp lại nói cùng lúc một đề tài, xin con đừng ngắt lời mẹ. Ngày xưa, mẹ kể chuyện cổ tích, mẹ luôn đọc đi đọc lại cùng một câu chuyện, đến khi con từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi cùng mẹ nói chuyện, đột nhiên không biết nên nói điều gì, hãy cho mẹ một chút ít thời gian để suy nghĩ. Nếu như mẹ vẫn không nói được chuyện gì, đừng nên vội vã. Đối với mẹ, điều quan trọng không phải là nói, mà là được ở cạnh bên con.

Khi mẹ không muốn tắm rửa, đừng làm nhục mẹ và cũng đừng trách mắng mẹ. Con còn nhớ lúc nhỏ, mẹ đã từng biện bao nhiêu lý do chỉ để đỡ con tắm hay không?

Khi mẹ ra đường, quên mất đường về nhà, xin con đừng nổi giận, và cũng đừng bỏ mẹ một mình vất vưởng ngoài đường, hãy từ từ dắt mẹ về nhà. Còn nhớ khi nhỏ, mẹ đã từng biết bao lần vì con quên đường mà lo lắng đi kiếm con hay không?

Khi tâm trí mẹ không được tỉnh táo, sợ ý làm bẽ cái chén, xin đừng mắng mẹ. Còn nhớ lúc nhỏ con đã từng nhiều lần vứt thức ăn xuống đất hay không?

Khi đôi chân của mẹ mất tầm kiểm soát, hãy nâng đỡ mẹ, giống như lúc trước mẹ dìu dắt con bước đầu tiên vào đời.

Khi một ngày nào đó, mẹ nói với con không còn muốn sống nữa, đừng giận mẹ. Sẽ có một ngày con hiểu ra, hiểu mẹ như một ngọn nến tàn không còn sống được bao lâu nữa đâu. Có một ngày con sẽ phát hiện ra, dù cho mẹ có bao nhiêu cái sai, mẹ vẫn luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho con trong khả năng của mẹ.

Khi mẹ đến gần con, đừng tỏ vẻ tội nghiệp, nổi giận hay oán hận, con phải ở bên cạnh mẹ, giống như khi xưa mẹ đã giúp con mở cánh cửa cuộc đời vậy.

Hiểu mẹ, giúp mẹ, dìu mẹ, dùng tình thương và sự kiên nhẫn giúp mẹ đi hết quãng đời này. Mẹ sẽ dùng nụ cười và tình yêu không bao giờ thay đổi để đền đáp con.

Mẹ yêu con, con của mẹ!".

(Sưu tầm)

Lời Cha Cẩn Dặn Con

Trích dịch lá thư riêng của ông Tôn Vận Tuyền, viện trưởng viện Quốc Gia Hành Chánh và là một chánh khách nổi tiếng Trung Hoa Dân Quốc, Đài Loan viết cho các con của ông lúc ông còn sống. Gần đây thư được lưu hành trên mạng, gây cảm xúc sâu đậm trong giới phụ huynh -

Các con thân mến,

Viết những điều cẩn dặn này, cha dựa trên 3 nguyên tắc sau đây:

1. Đời sống là vô thường, không ai biết trước mình sẽ sống được bao lâu. Vì vậy có những việc cần phải sớm được nói ra để các con hiểu thì hay hơn.
2. Là người sinh thành của các con, cha mà không nói ra thì chắc không ai nói rõ với các con những việc này đâu.
3. Những điều cha cẩn dặn để các con ghi nhớ này là kết quả của bao kinh nghiệm xương máu, bao thất bại đắng cay trong cuộc đời của bản thân cha. Chúng sẽ giúp các con tránh được những nhầm lẫn oan phí trên con đường trưởng thành của các con.

Dưới đây là những điều nên ghi nhớ trong cuộc đời:

1. Nếu có người đối xử không tốt với các con, đừng thèm để tâm cho mất thời giờ. Trong cuộc đời này, không ai có bổn phận phải đối xử tốt với các con cả, ngoại trừ cha và mẹ các con. Nếu có người đối xử tốt với các con, ngoài việc phải biết ơn, trân quý, các con cũng nên thận trọng một chút. Chớ vội cho người ấy là

bạn tốt của mình ngay vì thường tình người đời làm ơn cho ai việc gì thường có hậu ý cả.

2. Không có người nào là không thể thay thế được cả; không có vật gì mà ta nhất thiết phải sở hữu, bám chặt lấy cả. Nếu hiểu rõ được nguyên lý này, thì sau này, không may nếu người bạn đời của mình không còn muốn cùng đi trọn đường đời với mình nữa, hoặc giả vì một lý do nào đó, những gì trân quý nhất trong đời bị mất đi thì mình hiểu đó không phải là những chuyện trời sập.

3. Đời người ngắn ngủi, nếu hôm nay để lãng phí thời gian, mai đây hiểu được, mình mới tiếc rằng quãng đời đó đã vĩnh viễn mất rồi!. Cho nên, nếu các con càng sớm biết trân quý cuộc đời mình, các con càng được tận hưởng nó nhiều hơn. Trông mong được sống trường thọ, sao bằng cứ tận hưởng cuộc đời mình ngay từ bây giờ.

4. Trên đời này chẳng hề có chuyện yêu thương bất diệt. Ái tình chẳng qua chỉ là một cảm xúc nhất thời. Cảm giác này sẽ theo thời gian, hoàn cảnh mà biến đổi. Nếu người yêu bất diệt chẳng may bỏ đi, mình hãy chịu khó nhẫn nại một chút, để thời gian dần dần trôi qua, để tâm tư từ từ lắng đọng, cái đau khổ cũng sẽ từ từ nhạt nhòa đi. Không nên cứ ôm ấp cái ảo ảnh yêu thương mãi, cũng không nên quá bi lụy vì thất tình.

5. Trên thế giới tuy có nhiều người thành công, nổi tiếng mà chẳng có bằng cấp cao, học hành gì nhiều. Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ thành công mà không cần học hành nhiều. Kiến thức đạt được do việc học hành, giáo dục là lợi khí trong tay. Các con có thể tay trắng lập nên sự nghiệp, nhưng không thể không có một tác sát trong tay. Các con nên nhớ kỹ điều này!

6. Cha không đòi các con phải phụng dưỡng cha trong quãng đời còn lại của cha sau này, Ngược lại, cha cũng không thể bao bọc quãng đời sau này của các con. Khi các con đã trưởng thành, tự lập, đó cũng là lúc cha đã làm tròn thiên chức của cha. Sau này các con có đi xe buýt công cộng hay đi ô tô nhà, các con ăn súp vi cá hay ăn mì gói... tất cả đều thuộc về trách nhiệm của các con.

7. Các con có thể bắt mình giữ chữ TÍN với người, nhưng không thể bắt người giữ chữ TÍN với mình. Các

con có thể bắt mình đối xử TỐT với người, nhưng không thể kỳ vọng người phải đối xử tốt với mình. Mình đối xử với người thế nào, không có nghĩa là người sẽ đối xử lại mình như thế ấy. Không hiểu rõ điều này là tự mua nỗi đau khổ phiền đầy.

8. Trong gần hai chục năm nay, tuần nào cha cũng mua vé số, nhưng nghèo vẫn hoàn nghèo. Điều này chứng minh: muốn phát đạt, phải siêng năng làm ăn. Trên thế giới này không có chuyện ngồi mát ăn bát vàng.

9. Sum họp gia đình, thân thích đều do duyên phận. Bất luận trong kiếp này chúng ta sống chung với nhau được bao lâu, như thế nào, kiếp sau, dù có thương hay không thương, chúng ta cũng không có dịp gặp lại nhau đâu. Vậy nên trân quý khoảng thời gian chúng ta được chung sống với nhau.

LỜI HAY, Ý ĐẸP

- * Tình thương có sự hiểu biết thì sẽ không tàn lụi.
- * Có ba điều khó làm: giữ được một điều bí mật, quên đi một sự xúc phạm và biết dùng thời gian rồi một cách có ích
- * Không có tình thương nào ấm áp, an bình như tình mẹ thương con
- * Ta chiêm ngưỡng ánh trăng vì hai lẽ: Một là vì nó sáng, hai là vì ta không thấu hiểu nó
- * Sa mạc có thể đổi thành rừng xanh, nhưng cá tính con người thì không
- * Sự im lặng có sức "vang" hơn cả sấm sét
- * Gia đình hòa thuận, xóm làng yên vui, nên quê hương thái bình
- * Chắp tay lại thì đẹp, nhưng mở tay ra sẽ càng đẹp hơn
- * Con ngựa tốt nhất vẫn cần roi, con người thông minh nhất vẫn cần lời khuyên
- * Kẻ nào gieo nỗi đau cho người khác thì sẽ nhận lấy sự lo sợ không cùng
- * Người tìm thấy sự an bình trong gia đình là người hạnh phúc nhất
- * Bước chân của người hiền trí sẽ không mất dấu bởi thời gian

(Tiếp theo trang 16)

Tin Tức Hội Thánh

* Hội đồng Bồi linh Nam Nữ giới các Hội Thánh vùng Trung Nam Hoa Kỳ (gồm 2 tiểu bang Texas và Louisiana) đã được tổ chức tại Hội Thánh Houston vào ngày Thứ Bảy 20/4/2013; trên 100 đại biểu từ 7 Hội Thánh đã tham dự Hội đồng. Các đại biểu đã được nghe giảng bồi linh và thuyết trình bởi diễn giả là Mục sư Nguyễn Hoàng Chính (Đoàn trưởng Nam giới) và Bà Nguyễn Đăng Minh (Đoàn trưởng Phụ nữ). Các đại biểu đã được khích lệ nhiều trong việc tổ chức sinh hoạt cho ban Nam giới và Phụ nữ tại các Hội Thánh địa phương. Các đại biểu Nam giới đã bầu cử Cộng tác viên Mục vụ Lê Hoàng Thọ (HT Houston) làm Nghị viên đoàn Nam giới vùng Trung Nam trong nhiệm kỳ mới.

* Trại bồi linh của Ban Gia Đình Trẻ đã được tổ chức trong hai ngày 18-19/5/2013. Các anh chị em tham dự đã có cơ hội học hỏi và suy gẫm Lời Chúa, nghỉ ngơi và thông công với nhau trong tình yêu của Chúa. Kỳ trại này cũng là cơ hội khích lệ các thành viên Ban Gia Đình Trẻ tiếp tục đứng bên nhau trong gia đình và Hội Thánh để gây dựng công việc Chúa trong những ngày sắp đến.

* Lễ Hiền Mẫu (Mother's Day) vào Chúa Nhật 12/5 và Lễ Phụ Thân (Father's Day) vào Chúa Nhật 16/6 đã được tổ chức; đây là cơ hội nhắc nhở những người con tỏ lòng yêu mến và biết ơn cha mẹ, đồng thời cũng khích lệ các bậc cha mẹ yêu mến kính sợ Chúa để nuôi dưỡng, dạy dỗ con em mình trong cuộc sống và con đường đức tin. Trong dịp này, Ban Phụ nữ và Ban Nam giới cũng báo cáo các hoạt động của mỗi ban trong năm qua, đồng thời cũng khích lệ quý ông bà trong hai ban tích cực tham gia các sinh hoạt của Ban nhằm xây dựng Hội Thánh vững mạnh.

* Trong tháng 6 và tháng 7/2013, Hội Thánh sẽ có hai sinh hoạt chính sau đây: 1/ Chương trình Thánh Kinh mùa hè (Vacation Bible Summer) dành cho các em thiếu nhi sẽ tổ chức vào các ngày từ Thứ Năm 27/6 đến thứ Bảy 29/6/2013 tại nhà thờ. Xin các bậc phụ huynh chú ý đăng ký cho con em của mình tham dự. 2/ Chương trình Truyền giảng Tin Lành vào 7:30 PM Chúa Nhật 28/7/2013; đề nghị quý tín hữu cầu thay, làm chứng và mời gọi thân hữu tham dự buổi truyền giảng này.

GIA ĐÌNH ÁP-RA-HAM

Kinh Thánh: Sáng Thế Ký chương 15-21

Liên Hà

Áp-ra-ham, ông tổ của đức tin, tổ phụ của nhiều dân tộc, và là người đem đến cho thế giới này nguồn phước qua sự vâng lời và bước đi theo ý muốn Đức Chúa Trời của ông. Trong Áp-ra-ham, chúng ta thấy được đức tin nơi Đức Chúa Trời lẫn sự toan tính theo khôn ngoan riêng của con người, chúng ta thấy được phước hạnh cũng như bất hạnh qua hai con trai của ông là Ích-ma-ên và Y-sác, chúng ta thấy được chiến tranh và hòa bình qua dòng dõi của Y-sác và Ích-ma-ên. Phước và họa, nụ cười và nước mắt đan xen với nhau qua Ích-ma-ên và Y-sác. Hai con trai của chỉ một người cha là Áp-ra-ham nhưng với hai cuộc đời, hai kết cục khác nhau là bài học đắt giá cho chính Áp-ra-ham ngày xưa cũng như chúng ta ngày hôm nay.

Điều gì đã làm nên sự khác biệt ấy trong dòng lịch sử của nhân loại mà ảnh hưởng của nó vẫn còn trên thế giới chúng ta đang sống ngày nay? Cả Ích-ma-ên lẫn Y-sác là con của một cha là Áp-ra-ham, và qua Áp-ra-ham mà họ nhận được lời hứa của Đức Chúa Trời về sự hưởng được đất, được thêm lên về dòng dõi. Cả hai đều sinh ra trong lúc Áp-ra-ham đã lớn tuổi và tưởng chừng như đã tuyệt vọng về người nối dõi. Cả hai đều được Đức Chúa Trời đặt tên trước khi họ ra đời. Họ hưởng được những lời chúc phước đến từ chính Đức Chúa Trời. Tất cả những điều đó họ đã hưởng được vì cả hai là con của Áp-ra-ham, người được Chúa lựa chọn để ban phước qua đức tin của ông đối với sự vâng lời Chúa. Nhưng tiếc rằng những sự giống nhau đó đã không đem đến cho họ những phước hạnh giống nhau. Bên cạnh những sự giống nhau đó còn có những sự khác biệt, và chính những khác biệt này đã đem đến cho hai con trai Áp-ra-ham những phước và họa khác nhau.

Ích-ma-ên là kết quả của sự khôn ngoan, của những toan tính rất con người của Sa-ra và Áp-ra-ham. Họ đã thật sự mỗi mòn chờ đợi một con trai đến từ lời hứa của Đức Chúa Trời, và cho đến lúc đó, khi mà Áp-ra-ham đã 86 tuổi thì Sa-ra và Áp-ra-ham đã quyết định “giúp” Đức Chúa Trời thực hiện lời hứa ban cho họ một con trai nối dõi. Họ đã không đủ kiên nhẫn chờ đợi một con trai của lời hứa khi mà cả hai vợ chồng Áp-ra-ham ngày càng tiến gần đến tuổi già, họ không thể biết trước được 14 năm sau đứa con của lời hứa mới đến được với họ. Áp-ra-ham và Sa-ra đã mòn mỏi chờ đợi một con trai nối dõi trong gần như suốt cuộc đời của họ, và với họ lúc ấy thì Ích-ma-ên là câu trả lời đến từ Chúa, là cứu cánh cho họ mặc dầu không được hoàn hảo. Sự ra đời của Ích-ma-ên là khởi đầu của bi kịch trong gia đình Áp-ra-ham. Hạnh phúc của Áp-ra-ham và Sa-ra rạn nứt khi Ích-ma-ên vẫn còn trong bụng mẹ. Từ khi biết mình bắt đầu mang trong bụng giọt máu của Áp-ra-ham, thì A-ga, tôi đòi của Sa-rai đã lên mặt khinh bỉ bà chủ mình. Dầu

cho đứa con trong bụng của A-ga là kết quả của sự toan tính đến từ chính Sa-ra nhưng bà cũng không thể chấp nhận được sự coi thường đó; kết cục là với sự cho phép của Áp-ra-ham, A-ga đã bị đuổi ra khỏi nhà đang khi bụng mang dạ chửa. Áp-ra-ham chắc hẳn là đã rất đau đớn nhưng không có cách nào khác cho ông trong lúc đó. Đây là sự đau khổ đầu tiên của Áp-ra-ham vì đã bước đi trước ý Chúa.

Trong khi sự ra đời của Ích-ma-ên đem đến cho Áp-ra-ham những đau đớn, thì sự ra đời của Y-sác lại đầy ắp tiếng cười như ý nghĩa của tên Y-sác. Sự ra đời của Y-sác là câu trả lời của Đức Chúa Trời cho lời Ngài đã hứa với Áp-ra-ham. Sự ra đời của Y-sác minh chứng rằng “không việc gì Đức Chúa Trời không làm được”, rằng Ngài là Đấng tể trị mọi việc, rằng Ngài là Đấng thành tín, rằng Ngài là Đức Chúa Trời quyền năng. Cùng là con Áp-ra-ham nhưng sự ra đời của Ích-ma-ên và Y-sác mang hai ý nghĩa khác nhau vì toan tính có vẻ khôn ngoan của con người không thể và không bao giờ tốt đẹp bằng ý chỉ của Đức Chúa Trời. Với khôn ngoan và toan tính của con người, chúng ta có thể thu ngắn chẳng đường phải đi để mình có thể đạt được kết quả theo ý mình, nhưng với ý muốn của Chúa thì Áp-ra-ham phải đi thêm 14 năm nữa mới có thể rờ đụng đến lời hứa của Ngài. 14 năm chờ đợi để hưởng được lời hứa của Chúa trong lúc Áp-ra-ham đã già và Sa-ra đã quá tuổi sanh sản quả là một thách thức không nhỏ, và thực tế là họ đã không đủ tin cậy và kiên nhẫn để chờ đợi thêm nữa. Ích-ma-ên là kết quả của sự không đủ lòng tin cậy của Áp-ra-ham với Chúa.

Ích-ma-ên và Y-sác cùng là con của Áp-ra-ham, nhưng sự khác nhau giữa hai người mẹ cũng đem đến cho hai người con của họ những sự khác biệt lớn và không thể san bằng được. Ích-ma-ên là con của A-ga, hầu gái của Sa-ra, là người xuất thân từ Ai-cập (dân ngoại), trong khi đó thì Sa-ra là vợ của Áp-ra-ham, là bà chủ và là người được Kinh Thánh kể là công chính,

người mà Phao-lô sau này trong các thư tín cũng đã đặt bà vào danh sách của những anh hùng đức tin. Trong khi A-ga là hình bóng của sự thất bại trong việc làm trọn giao ước, thì Sa-ra tiêu biểu cho giao ước của lời hứa và ân điển của Đức Chúa Trời (Ga-la-ti 4:21-31). Vị trí và vai trò của hai người phụ nữ ấy trong cuộc đời Áp-ra-ham là hai hình ảnh đối lập hoàn toàn, điều này đã đưa hai con trai của họ đến hai tính cách và hai số phận khác nhau. Niềm tin của hai người mẹ, xuất thân và địa vị, mục đích và hy vọng của họ đã tạo nên những ảnh hưởng sâu đậm trên tính cách của Ích-ma-ên và Y-sác. Ích-ma-ên đã biết giấu cọt trong chính ngày Y-sác cai sữa (Sáng. 21:8-9), điều đó cho thấy một cậu thiếu niên 16 tuổi nếu không vì ảnh hưởng của sự giáo dục đến từ A-ga thì khó có những hành vi và tư tưởng không tốt đẹp đó. Đối lập với Ích-ma-ên thì Y-sác là một cậu bé vốn hiền lành ngay từ lúc còn bé. Sau này lớn lên Y-sác vẫn là một người hiền lành và nhịn nhục. Trong ba ông tổ đức tin (Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cốp) thì Y-sác là người hiền lành hơn hết trong ba người. Áp-ra-ham có 16 năm sống với người con duy nhất của ông lúc đó là Ích-ma-ên nhưng dường như ảnh hưởng về sự tin kính của Áp-ra-ham đã không được sâu đậm lắm đối với Ích-ma-ên. Dường như toàn bộ tính cách của Ích-ma-ên chịu ảnh hưởng từ A-ga. Sau này Ích-ma-ên cưới một người vợ Ai-cập rồi trở nên người cha của 12 vị công hầu. Kinh Thánh ghi rằng Ích-ma-ên mạnh mẽ như một con lừa rừng và dòng dõi Ích-ma-ên luôn đối địch với dòng dõi của em mình là Y-sác (Sáng. 16:12). Với Y-sác thì hôn nhân của ông đi theo sự sắp đặt của cha mình là Áp-ra-ham: vợ Y-sác là Rê-bê-ca, người bà con của Áp-ra-ham. Trong khi hôn nhân của Ích-ma-ên không mang một ý nghĩa thuộc linh nào nếu không gọi là một hôn nhân bước ra ngoài đường lối của Chúa, thì ngược lại, hôn nhân của Y-sác mang ý nghĩa về sự dẫn dắt và tể trị của Đức Chúa Trời. Dòng dõi Y-sác là nguồn phước cho nhiều người theo lời Kinh Thánh và vẫn còn tồn tại cho đến ngày hôm nay. Hậu tự của Y-sác là những người được Chúa ban phước, không phải chỉ là dân Y-sơ-ra-ên mà thôi, song với ý nghĩa thuộc linh thì còn bao gồm mọi người sau này có đức tin nơi Đức Chúa Trời và Chúa Cứu Thế.

Ích-ma-ên đầu là con của Áp-ra-ham nhưng chỉ được ở trong nhà cha mình 16 năm và sau đó bị Sa-ra đuổi ra khỏi nhà trong sự cho phép của Chúa bởi vì đã cười cợt Y-sác. Thời niên thiếu của Ích-ma-ên chắc chắn đã trải qua những tháng ngày không êm ả với lòng cay đắng vì thiếu một mái ấm gia đình. Với Y-sác thì nhà Áp-ra-ham là nhà của ông, tài sản của cha là của ông, và Y-sác đã sống an bình trong chính mái ấm của gia đình Áp-ra-ham. Hai con trai với hai hoàn cảnh khác nhau, hai tính cách khác nhau, hai số phận khác nhau, đó là kết quả (nếu không muốn nói là hậu quả) của sự bước đi trước ý Chúa của Áp-ra-ham và Sa-ra. Người phải chịu nhiều dẫn dắt, đau đớn nhất chính là Áp-ra-ham. Nhìn Ích-ma-ên con trai của mình phải ra khỏi nhà trong khi Áp-ra-ham là một tộc trưởng giàu có thời đó, nhìn hai con trai sau này trở nên thù địch, Áp-ra-ham hẳn đã không tránh khỏi cảm xúc xót xa khi thấy hai con trai

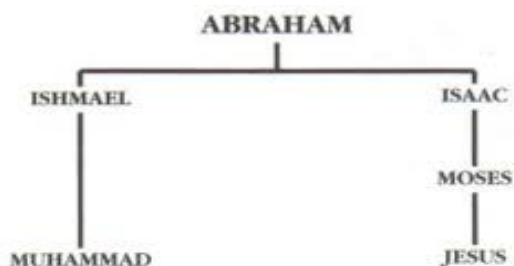
mình trong cảnh “huynh đệ tương tàn”. Không thể nói rằng “Giá như chỉ có mỗi một Y-sác” bởi vì Ích-ma-ên là anh và ra đời trước Y-sác. Áp-ra-ham và Sa-ra chỉ có thể nói rằng “Giá như lúc đó chúng ta kiên nhẫn thêm một chút, bền lòng thêm một chút, tin cậy thêm một chút”. Họ đã hối tiếc nhưng chỉ có thể hối tiếc mà thôi vì tất cả đều đã quá muộn màng để có thể thay đổi mọi điều. Chính sự đi trước ý Chúa đã sinh ra hai dòng dõi của lời hứa và của xác thịt, dòng dõi Do-thái và dòng dõi Á-rập bây giờ. Nội chiến trong gia đình, chiến tranh giữa hai dòng dõi sẽ còn tiếp diễn cho đến ngày Chúa đến. Một hậu quả thảm khốc chỉ vì Áp-ra-ham không thể chờ đợi thêm nữa cho đến kỳ hạn của Chúa.

Chỉ vì không thể chờ đợi thêm được nữa, chỉ vì không vượt qua được sự thử nghiệm, chỉ vì sự ra đời của Ích-ma-ên mà gia đình Áp-ra-ham và cả thế giới này bị điên đảo. Hậu quả của ý riêng và khôn ngoan của con người thật khó lường. Điều này đã làm cho những phước hạnh (mà lẽ ra trọn vẹn trong mỗi chúng ta) sẽ không còn trọn vẹn như lúc ban đầu nữa, nó cũng làm cho méo mó những phước hạnh mà Chúa đã dành sẵn cho mỗi chúng ta trong sự thuận phục; nó làm cho chúng ta kiêu ngạo vì nghĩ rằng mình có thể giúp đỡ Chúa nếu Ngài chậm trễ trả lời. Không phải sự khôn ngoan nào cũng đến từ Chúa, không phải đường lối nào của con người cũng chánh đáng theo mắt của Ngài, không phải quyết định nào cũng được phê duyệt sau khi chúng ta hợp pháp chúng bằng sự cầu nguyện. Ý muốn của Đức Chúa Trời và sự khôn ngoan của con người, cái nhìn của chúng ta và của Chúa, kết quả của hiện tại và hậu quả của tương lai, làm sao chúng ta có thể nhận biết được nếu không nhờ vào sự thương xót của Chúa? Chúng ta là người, còn Chúa là Đức Chúa Trời; chúng ta yếu đuối còn Ngài mạnh mẽ, chúng ta đại đột còn Ngài là khôn ngoan, chúng ta hữu hạn trong khi Ngài là vô hạn. Nếu không có sự thương xót của Chúa, nếu không đặt con người yếu đuối của chúng ta dưới quyền tể trị của Ngài, nếu không bước đi bằng sự tin cậy Chúa trong từng giây phút thì chắc chắn chúng ta sẽ gục ngã, sẽ kiệt quệ, sẽ lui bước, sẽ nản lòng không còn muốn bước theo chân Chúa nữa. Một con trai nổi dỗi là lời hứa của chính Đức Chúa Trời dành cho Áp-ra-ham và Sa-ra, nhưng dường như nó quá xa vời khi mà tuổi tác của họ ngày càng cao. Nhưng điều họ không thể biết rằng Đức Chúa Trời đã chờ đợi cho đến khi họ già và không còn có bất cứ hy vọng gì, đó là lúc Ngài hành động. Nếu Đức Chúa

Trời hứa điều gì thì chắc chắn Ngài sẽ làm trọn điều ấy; còn khi chúng ta nhận lời hứa của Chúa thì chúng ta thường chỉ nhìn vào hoàn cảnh và dùng sự khôn ngoan của mình để phân tích xem điều Chúa hứa có thể nào ứng nghiệm được không. Đây là lý do Áp-ra-ham và chúng ta thất bại. Nếu không thật sự nhờ cậy Chúa thì thất bại của Áp-ra-ham ngày xưa cũng sẽ là thất bại của chúng ta ngày nay. Hãy tin cậy vào sự thành tín của Chúa ngay cả khi chúng ta ở trong trứng của tử thần, hãy tin cậy Chúa ngay khi chúng ta chẳng còn có gì để trông cậy. Hãy tin cậy Chúa vì Ngài là Đức Chúa Trời, vì đường lối của Ngài chúng ta không thể hiểu và biết được bằng sự suy đoán của con người. Hãy tin cậy Chúa vì Ngài là Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Hãy tin cậy Chúa vì Ngài đã làm ơn cho chúng ta nhiều lần cả trong quá khứ lẫn trong hiện tại và sẽ còn kéo dài đến tương lai cho đến khi chúng ta gặp Chúa. Xin Chúa giúp chúng ta đừng bao giờ suy giảm hoặc từ bỏ sự trông cậy của mình đối với Chúa.

Ảnh hưởng gần và trực tiếp của sự bước đi trước ý Chúa của Áp-ra-ham và Sa-ra là rạn nứt của một gia đình vốn được Đức Chúa Trời ban phước. Từ khi Sa-ra đưa A-ga đến với Áp-ra-ham, từ khi Ích-ma-ên sinh ra thì gia đình, vợ chồng, mối quan hệ của họ không còn như xưa nữa. A-ga và Ích-ma-ên như một áng mây mù luôn phủ bóng tối trên một gia đình được chính Chúa chọn lựa để làm nguồn phước cho nhiều người. Là người cha, người mẹ, làm thế nào để giữ được hạnh phúc trong gia đình, giữ được tiếng cười trong ngôi nhà là một thách thức cho niềm tin của mỗi chúng ta. Nhìn vào gia đình Áp-ra-ham, nhìn vào hai con trai Ích-ma-ên và Y-sác, nhìn vào hai dòng dõi Á-rập và Do-thái, chúng ta thấy được những hậu quả đáng kinh sợ của việc bước và quyết định theo ý riêng. Xin Đức Chúa Trời thương xót để chúng ta luôn giữ những bước chân của mình đi theo đường lối chính trực của Chúa, giữ mắt của chúng ta luôn ngửa trông nơi Chúa, giữ ý tưởng của chúng ta xoay hướng về Ngài. Xin Chúa làm ơn để giúp chúng ta giữ được tâm lòng trông cậy nơi Ngài dẫu cho có những lúc dường như chúng ta không còn có sự trông cậy. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì Ngài là Chân Thần duy nhất của loài người, một Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác, của Gia-cóp và của mỗi chúng ta hôm nay. Cảm tạ Chúa vì dẫu có những Ích-ma-ên ra đời, nhưng không vì đó mà chúng ta, những Y-sác thuộc linh không được ban phước. Tạ ơn Chúa vì có những lúc chúng ta bởi ý riêng mà sinh ra những “Ích-ma-ên thuộc linh”, nhưng Đức Chúa Trời vẫn đầy lòng thương xót để tha thứ và ban phước cho những “Y-sác thuộc linh” của mỗi chúng ta.

Quotes on Family (Những Câu Trích Dẫn về Gia Đình)

If you have never been hated by your child you have never been a parent. ~Bette Davis
(Nếu bạn chưa bao giờ bị con của bạn ghét, bạn chưa thật sự làm cha mẹ.)

If you want children to keep their feet on the ground, put some responsibility on their shoulders. ~Abigail Van Buren
(Nếu bạn muốn các con mình sống thực tế, hãy đặt trách nhiệm trên vai chúng.)

Don't handicap your children by making their lives easy. ~Robert A. Heinlein
(Đừng làm khuyết tật con mình bằng cách làm cho cuộc sống của chúng dễ dàng.)

Each day of our lives we make deposits in the memory banks of our children. ~Charles R. Swindoll, The Strong Family
(Cứ mỗi ngày trong đời, chúng ta lại tích trữ một ít vào trong kho ký ức của các con chúng ta.)

If you want your children to improve, let them overhear the nice things you say about them to others. ~Haim Ginott
(Nếu bạn muốn các con của bạn cải tiến, hãy để chúng nghe lóm những điều hay mà bạn nói về chúng với người khác.)

As parents, we guide by our unspoken example. It is only when we're talking to them that our kids aren't listening. ~Robert Brault
(Là cha mẹ, chúng ta hướng dẫn các con qua việc làm gương không dùng lời nói. Đó là lúc duy nhất chúng ta nói với chúng mà chúng không lắng nghe.)

Good, honest, hardheaded character is a function of the home. If the proper seed is sown there and properly nourished for a few years, it will not be easy for that plant to be uprooted. ~George A. Dorsey
(Bản tính tử tế, thành thật, cứng đầu là 1 chức năng của gia đình. Nếu một hạt giống đúng tiêu chuẩn được gieo ở đó và được nuôi dưỡng đúng cách trong vài năm, thì cây đó sẽ không dễ bị bứng gốc.)

Conspicuously absent from the Ten Commandments is any obligation of parent to child. We must suppose that God felt it unnecessary to command by law what He had ensured by love. ~Robert Brault
(Thật là rõ ràng trong Mười Điều Răn vắng mất đi nghĩa vụ của cha mẹ đối với con cái. Chúng ta phải giả dụ rằng Chúa

thấy không cần thiết dùng pháp luật để truyền lệnh làm điều mà Ngài đã đảm bảo bằng tình thương.)

When you teach your son, you teach your son's son. ~The Talmud
(Khi bạn dạy con trai bạn, bạn dạy con trai của con trai bạn.)

Parents who are afraid to put their foot down usually have children who step on their toes. ~Chinese Proverb
(Những cha mẹ nào không dám áp dụng kỷ luật cứng rắn thường bị con mình qua mặt (dẫm lên chân))

Human beings are the only creatures on earth that allow their

children to come back home. ~Bill Cosby, Fatherhood, 1986
(Loài người là loài sinh vật duy nhất trên trái đất cho phép các con của họ quay trở về nhà.)

What's done to children, they will do to society. ~Karl Menninger
(Điều gì chúng ta làm cho những đứa trẻ, chúng sẽ làm lại điều đó cho xã hội.)

You have a lifetime to work, but children are only young once. ~Polish Proverb
(Bạn có cả một đời để làm việc, nhưng con cái chỉ có một thời thơ ấu.)

Trang Gia Đình

Ba Bước để Cải Thiện Phẩm Hạnh của Con Cái

Trích dịch từ Kimberly L. Keith (gốc của About.com Guide) – Anh Thư chuyên ngữ

Tất cả trẻ em đều có những giai đoạn thể hiện hành vi xấu, có trẻ thể hiện thường xuyên hơn và trầm trọng hơn, và có trẻ ít hơn. Áp dụng 3 bước sau đây sẽ cải thiện phẩm hạnh của con cái và làm giảm bớt tần suất và sự trầm trọng của bất cứ hành vi xấu nào của trẻ em.

1) Mối quan hệ

Một mối quan hệ yêu thương và ổn định giữa cha mẹ và con cái là điều cần bản cho sự phát triển lành mạnh về tương quan xã hội của đứa trẻ. Hãy nói với con rằng bạn yêu nó và thể hiện tình yêu của bạn bằng cách dành thì giờ để lắng nghe, để chơi, và để dạy dỗ. Mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái được xây dựng trên lời nói và giọng nói của bạn. Nó sẽ được tăng cường bằng tiếng cười bạn cùng chia sẻ và những trò chơi bạn cùng chơi với con. Nó được ràng buộc mãi mãi bởi những giá trị và sự khéo léo mà bạn chuyển giao qua con bạn mỗi ngày.

2) Sự hoạch định

Sự hoạch định là bí quyết nuôi dạy con cái tốt. Hãy để ý vào những điều bạn kỳ vọng (nơi con bạn) để bạn lập kế hoạch cho phẩm hạnh tốt thay vì bạn khiếp sợ hành vi xấu. Nan đề về phẩm hạnh của hầu hết các đứa trẻ xảy ra trong khoảng thời gian chuyển tiếp và trong quá trình điều chỉnh để thích nghi. Bởi vì thời thơ ấu theo bản chất tự nhiên của nó là một tiến trình liên tục của chuyển tiếp và của sự điều chỉnh đối với sự phát triển nhanh chóng, thật rất dễ để xem thấy hành vi xấu là một phản ứng tự nhiên đối với những thách thức mà đứa trẻ chưa có kỹ năng để vượt qua. Sự hoạch định liên quan đến sự hiểu biết con của bạn, tính khí và kỹ năng của nó, và biết những thử thách trong môi trường của nó. Dùng những lời hướng dẫn, chỉ đạo trực tiếp, và các cơ hội rèn luyện để dạy những kỹ năng mà đứa trẻ sẽ cần để đối phó với những thách thức mới trong quãng đường của thời thơ ấu.

3) Sự đáp ứng

Sự lưu ý và sự đáp ứng là công cụ dùng để cải thiện hành vi của con cái. Sự hiểu biết về nguyên tắc sửa đổi hành vi sẽ giúp bạn hoạch định cách đáp ứng lại để cải thiện phẩm hạnh. Rốt lại, trong tất cả mọi điều chỉ còn cô đọng lại hai điều là hành động và hậu quả. Khi việc làm của một đứa trẻ nhận được sự khuyến khích tích cực, việc làm đó sẽ được lặp lại theo thời gian. Khi một việc làm bị trừng phạt, việc làm đó sẽ dần dần mất đi.

Con trẻ học nối kết giữa hành động và hậu quả khi sự khuyến khích hay trừng phạt xảy ra ngay tức khắc và liên quan cách hợp lý đến việc làm đó. Cha mẹ không phải luôn luôn cung cấp hậu quả; hầu hết các hậu quả xảy ra cách tự nhiên. Cha mẹ có thể giúp nối kết bằng cách nói chuyện với con trẻ về điều chúng làm và vì sao điều đó dẫn đến hậu quả như vậy. Nhưng, là cha mẹ, sự đáp lại của chúng ta đối với hành động của con cái là điều gây ảnh hưởng mạnh mẽ, cho dù bạn thưởng hay trừng phạt, vì vậy, sự đáp lại của cha mẹ sẽ luôn đúc hành vi của con cái. Trong bối cảnh của sự liên hệ tích cực giữa cha mẹ và con cái, thường thường sự chấp thuận hay không chấp thuận của bạn là một đáp ứng đầy đủ cho việc khuyến khích hoặc trừng phạt một hành vi. Khi sự ban thưởng hay trừng phạt cần tăng cường thêm, cha mẹ nên chọn những điều có công hiệu cho gia đình mình.

Điểm then chốt là chú tâm đến thái độ, tâm trạng, và hành vi của con cái; kể đến, đáp lại nhanh chóng đối với cả hai hành vi tốt và xấu. Học cách nhận biết khi hành vi xấu được khuyến khích hoặc khi hành vi tốt bị dập tắt để rồi điều chỉnh lại các hậu quả nhằm thay đổi tình thế. Điều này đòi hỏi chúng ta chú tâm đến con chúng ta và đáp ứng lại đúng đắn.

Trang Tư Tưởng

SỢ... VÀ ĐỪNG SỢ...

Đừng sợ những người có ý kiến khác với bạn, vì nhờ họ, bạn có cơ hội suy nghĩ, xét lại tư tưởng của chính mình. Nhưng... sợ những người chỉ biết cúi đầu chấp nhận, sớm muộn gì họ cũng đưa bạn tới sự tự mãn, rồi tự diệt.

Đừng sợ có ý tưởng trái với người khác, vì đó là dấu chỉ của sự trưởng thành, biết sử dụng khả năng trí tuệ Thượng Đế ban cho. *“Con người chỉ là một cây sậy yếu đuối, nhưng là cây sậy biết tư tưởng”* (Pascal).

Nhưng... sợ sự mù quáng tuân phục, lúc nào cũng chỉ biết “nhất trí.” Không chịu suy nghĩ thì chúng ta có/ còn gì?

Đừng sợ đặt lại vấn đề (cũ) với nhãn quan mới. Thật sự không có gì là mới ở thế gian, chỉ có cái nhìn mới từ một góc cạnh khác khiến cho sự vật đổi mới.

Nhưng... sợ tinh thần bảo thủ, cố chấp, giáo điều, khu khu bám lấy truyền thống, giá trị không còn hợp thời.

Đừng sợ học hỏi thêm mỗi ngày, vì biển học mênh mông, không ai có thể tự hào là hiểu hết, biết hết, có giải pháp đúng cho tất cả mọi vấn đề.

Nhưng... sợ thái độ tự mãn, luôn luôn nghĩ mình là đúng, kinh nghiệm, chữ nghĩa đầy mình.

Đừng sợ lắng nghe, đối thoại cởi mở, vì nhờ đó chân lý sẽ được sáng tỏ. Bạn có thể tìm hiểu, tôn trọng ý kiến của một người mà không nhất thiết phải đồng ý.

Nhưng... sợ thái độ cha chú, quyền hành, chỉ muốn ra lệnh, bất tuân phục vì sẽ không còn ai muốn nói thật với mình. Từ chối lắng nghe là dấu chỉ của sự bất an, yếu kém.

Đừng sợ người khác phê bình, vì người đó mới chính thật là thầy dạy, chỉ bạn chỗ đúng sai để sửa đổi và giúp bạn trở nên tốt hơn.

Nhưng... sợ những người luôn luôn đồng ý với bạn vì, hoặc họ kinh sợ quyền hành của bạn, hoặc họ muốn cho bạn “uống nước đường” theo lối ngọt mật chết ruồi!

Đừng sợ thay đổi, vì dù bạn không muốn, thế giới vẫn luôn đổi thay. Bạn đâu muốn là người bị bỏ lại trong cuộc hành trình của nhân loại? Trong thế giới ngày nay, không tiến có nghĩa là lùi; không chấp nhận đổi thay là khước từ sự hiện hữu.

Nhưng... sợ thái độ cố thủ, bảo vệ mù quáng, không mở lòng, mở trí đón nhận những canh tân, thay đổi hợp lý. Bạn đâu muốn làm những con khủng long thời tiền sử? Đừng sợ bước ra khỏi vùng an toàn, thoải mái, vì có thể bạn sẽ tìm gặp một chân trời mới hứa hẹn hơn, như chim rời tổ, như ngài hóa bướm.

Nhưng... sợ sự cầu an, chỉ muốn bình yên giả tạo vì đất bằng có thể nổi sóng bất cứ lúc nào.

Đừng sợ sự mạo hiểm vì sông núi cách ngăn. Nhưng... sợ lòng người ngại núi e sông, không dám nghĩ, không dám làm.

Đừng sợ thất bại vì thất bại là mẹ thành công. Nếu bạn chờ đến khi biết chắc thành công rồi mới hành động, bạn sẽ không bao giờ... thất bại, vì có bao giờ bạn hành động đâu!

Nhưng... sợ thành công nếu thành công làm cho bạn tự mãn, tự kiêu, tự đại, nghĩ mình nhất thiên hạ, thấy mình là... đỉnh cao nhất của trí tuệ loài người. Thành công này là mầm mống của thất bại tương lai.

Đừng sợ sự thật vì sự thật giải thoát bạn khỏi u tối, giúp bạn mở lòng, mở trí học hỏi để mỗi ngày một trở nên tốt hơn.

Nhưng... sợ sự gian dối, giả hình vì nó khiến bạn sống trong bất an, đóng kịch, che dấu để có mã đẹp bên ngoài, sợ người biết rõ nội dung không tốt lành bên trong. Không gì có thể che dấu mãi dưới ánh sáng mặt trời!

Đừng sợ người trẻ vì dù có sai lầm, vấp phạm, tuổi trẻ thích mạo hiểm đi tìm và bình vực sự thật, can đảm nhận trách nhiệm hành động của mình. Người trẻ thẳng thắn, ngay thực, dễ hòa mình hợp tác.

Nhưng... sợ những người từng trải, khôn ngoan biết sống, gió chiều nào xoay theo chiều đó để được mát mẻ, và có trăm ngàn lý do để bào chữa sự thất bại, thái độ và hành động tiêu cực của mình.

Nguyễn Bửu Đông

LỜI HAY, Ý ĐẸP

(tiếp theo trang 9)

- * Có quyền thế mà không đức độ thì hại người. Có nhan sắc mà không công hạnh thì hại mình
- * Thất bại không có nghĩa là bạn đã cúi đầu, mà chỉ đơn giản là bạn phải đủ can đảm để đương đầu với nó
- * Sống mà thiếu tình bạn chẳng khác gì cỏ cây thiếu ánh mặt trời.
- * Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn.
- * Đừng nên cười nhạo ước mơ của bất cứ ai! Những người không có ước mơ chẳng có nhiều đâu!

NASA và Kinh Thánh

Đây là một sự thật dành cho những nhà khoa học và cho tất cả những sinh viên nào đang gặp khó khăn trong việc thuyết phục người khác về mức độ xác thực của Kinh Thánh. Và đây cũng là một trong những điều đã tỏ ra Đức Chúa Trời là Đấng sáng tạo lạ lùng, và Ngài đã tể trị trên muôn vật.

Bạn có biết rằng có một chương trình không gian đang bận rộn chứng minh rằng điều được gọi là "hoang tưởng" trong Kinh Thánh là sự thật không? Ông Harold Hill, vốn là chủ tịch của công ty Curtis Engine ở Baltimore, Maryland, và là một chuyên viên cố vấn trong chương trình không gian, kể rằng: "Tôi nghĩ một trong những điều kỳ diệu Chúa tỏ với chúng ta ngày hôm nay đã xảy ra gần đây cho những nhà du hành vũ trụ và các nhà khoa học không gian ở Greenbelt, Maryland. Họ đã kiểm tra vị trí của mặt trời, mặt trăng, và các hành tinh ngoài không gian, nơi chúng có thể tọa lạc cách đây 100 năm và 1000 năm.

Chúng tôi phải biết điều này để không phóng một vệ tinh lên và làm nó va đập vào bất cứ thiên thể nào trong những quỹ đạo của nó. Chúng tôi phải bố trí những quỹ đạo sao cho vệ tinh có thể tồn tại lâu dài, và nơi có những hành tinh, để tất cả không bị sa lầy. Những nhà khoa học cho loại máy tính đo lường chạy ngược thời gian nhiều thế kỷ, và nó đến một điểm dừng. Máy tính dừng lại và cho dấu hiệu đèn đỏ, điều đó có nghĩa là có cái gì đó sai trật, hoặc trong lượng thông tin được nạp vào, hoặc với kết quả khi so sánh với tiêu chuẩn.

Họ gọi cho bộ phận sửa chữa để kiểm tra, và họ hỏi nhau, "Có gì sai thể?" Cuối cùng, họ tìm ra được rằng có một ngày bị mất đi trong quá khứ. Họ vò đầu bứt tóc... Không có câu trả lời. Cuối cùng, một nhà khoa học là Cơ Đốc nhân nói, "Các anh biết không, một lần tôi học trong trường Chúa nhật, họ có đề cập đến một thời điểm mặt trời dừng lại." Dù rằng mọi người không tin lời anh ta nói, song họ cũng không có câu trả lời nào khác, vì thế, họ đành bảo, "Hãy chỉ ra xem nào." Anh ta lấy Kinh Thánh và tìm trong sách Giô-suê, ở đó, họ đọc được một đoạn rất kỳ cục - kỳ cục đối với bất cứ người bình thường nào. Họ thấy Đức Chúa Trời nói với Giô-suê: "*Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-suê rằng: Chớ sợ, vì ta đã phó chúng nó vào tay ngươi, chẳng còn một ai đứng nổi trước mặt ngươi được.*" (Giô-suê 10:8). Giô-suê lo lắng vì ông đang bị kẻ thù bao quanh và nếu trời tối thì kẻ thù sẽ áp đảo dân Y-sơ-ra-ên. Vì thế Giô-suê cầu xin Chúa cho mặt trời dừng lại! Đúng vậy, "*Ngày mà Đức Giê-hô-va phó dân A-mô-rít cho dân Y-sơ-ra-ên, thì Giô-suê thưa cùng Đức Giê-hô-va tại trước mặt Y-sơ-ra-ên, mà rằng: Hỡi mặt trời, hãy dừng lại trên Gaba-ôn; Hỡi mặt trăng, hãy ngừng lại trên trũng A-gia-lôn! Mặt trời bèn dừng, mặt trăng liền ngừng, Cho đến*

chừng dân sự đã báo thù quân nghịch mình. Điều đó há không có chép trong sách Gia-sa sao? Mặt trời dừng lại giữa trời, và không vội lặn ước một ngày trọn." (Giô-suê 10:12-13).

Những phi hành gia và các nhà khoa học bảo, "Nhu vậy là có một ngày bị mất đi trong chuỗi thời gian!" Họ kiểm tra lại các máy tính và trở về thời điểm được viết trong Kinh Thánh, và họ tìm thấy nó gần đúng, nhưng không chính xác đủ. Thời gian bị mất trong giai đoạn của Giô-suê là 23 giờ và 20 phút đồng hồ - chứ không phải là 24 tiếng trọn vẹn. Họ đọc lại Kinh Thánh và trong đó chép "ước một ngày trọn." Chỉ một hai từ trong Kinh Thánh cũng rất quan trọng, bởi họ sẽ vẫn gặp rắc rối về 1000 năm trước nếu không tính 40 phút kia. Bốn mươi phút phải được tìm ra, bởi vì trong khoảng thời gian đó vệ tinh sẽ quay rất nhiều lần trong những quỹ đạo.

Khi nhà khoa học là người tin đồ nói trên suy nghĩ về điều này, anh nhớ ra ở đâu đó trong Kinh Thánh có nói về mặt trời ĐI NGƯỢC lại. Những nhà khoa học bảo anh ta chắc quẩn trí rồi, nhưng khi họ tìm lại trong Kinh Thánh thì thấy câu chuyện này ở sách II Các vua: "*Khi Ê-xê-chia bị bệnh nặng gần chết, người được tiên tri Ê-sai thăm viếng, và Ê-sai nói rằng vua sẽ chẳng chết đâu. Vua Ê-xê-chia muốn xin một dấu hiệu rằng mình sẽ được chữa lành và sống. Ê-sai đã nói rằng, "Đây là dấu Đức Giê-hô-va ban cho ngươi, đừng làm chứng cho ngươi biết Ngài sẽ làm thành điều Ngài đã phán ra: Ngươi muốn bóng tôi trước mười độ hay là lui lại mười độ chẳng? Ê-xê-chia đáp: Bóng tôi trước mười độ thì chẳng khó gì; không! thà nó lui lại sau mười độ thì hơn."* (II Các Vua 20:9-10) Tiên tri Ê-sai cầu khẩn với Đức Chúa Trời và Ngài đã đem bóng trở lui lại 10 độ (câu 11). Mười độ trên vạch đồng hồ mặt trời (được Kinh Thánh gọi là trắc ảnh A-cha) chính xác là bằng 40 phút! 23 giờ và 20 phút trong đời Giô-suê, cộng với 40 phút được đề cập trong sách II Các Vua đã làm mất đi một ngày trong vũ trụ!" Điều đó có phải kỳ diệu quá không?

Suy gẫm:

Lời Chúa là sống và linh nghiệm, dù rằng thế gian tìm cách chối bỏ thì Kinh Thánh vẫn tồn tại và bày tỏ chân lý cứu rỗi. Chúng ta tin Chúa, và tin Kinh Thánh là lời Ngài, chúng ta cũng phải làm theo để lời Chúa được sống trong mỗi chúng ta. Bạn có đọc, suy gẫm, hầu làm theo ý muốn Chúa trên đời sống mình chẳng?

Mỗi tuần một câu Kinh Thánh: "*Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đôi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng*" (Hê-bơ-rơ 4:12).

HAI CHỦ NGHĨA

MS Nguyễn Thị

Mỗi chúng ta đều bận rộn với nhiều công việc nhưng đến cuối một ngày, cuối một tuần, cuối một tháng, cuối một năm hoặc bất cứ khi nào có thể dừng lại, chúng ta có bao giờ tự hỏi, mình bận rộn như vậy thì có được gì không? Có lợi ích gì cho ai không? Những bận rộn của mình đã đem lại được những điều gì? Và những điều đó có tồn tại hay có giá trị lâu dài không?

Một trong những điều mà con người đã hành hạ nhau là bắt người khác làm những công việc cực nhọc, vô bổ, phí thì giờ để rồi cuối cùng chẳng có gì như một số người đã từng kinh nghiệm. Dã tràng xe cát biển Đông đã trở thành câu sáo ngữ, tuy nhiên nó cũng là sự thật đối với nhiều đời sống. Tôi bận rộn việc gì? Cho ai? Và cuối cùng sẽ được gì?

Người học trò bận rộn học hành ngày đêm để nắm trong tay mảnh bằng. Người đi làm bận rộn cho xong đồ án hay sổ hàng để giao cho kịp thời hạn. Người nội trợ ở nhà bận rộn suốt ngày nhưng đến cuối ngày có khi không biết mình đã bận vào những việc gì vì chẳng thấy việc gì xong cả. Chúng ta bận rộn để được việc và có khi cũng bận rộn mà chẳng được việc gì cả. Vấn đề vì vậy không phải là bận hay không bận nhưng là bận vào việc gì.

Đời sống là một cuộc đầu tư và đời sống được tính bằng thời gian vì vậy sử dụng thì giờ như thế nào là điều quan trọng nhất trên đời. Chúng ta có thể sống cả cuộc đời bận rộn nhưng nếu sai mục đích thì đến cuối cuộc đời ta sẽ chẳng có gì, sẽ chẳng để lại được điều gì. Vì vậy đời sống cần được định hướng và định hướng đúng

Mỗi chúng ta đều được Thiên Chúa ban cho trực giác và suy luận để nhận định và quyết định hướng đi cho đời sống. Nhưng một yếu tố khác có ảnh hưởng sâu đậm trên đời sống chúng ta khiến cho nhận định và quyết định của chúng ta bị lệch lạc và chúng ta đi vào con đường sai lầm lúc nào không hay. Yếu tố đó là yếu tố bên ngoài đến với chúng ta dưới nhiều hình thức mà nếu không cẩn thận, chúng ta sẽ bị hướng dẫn sai lạc lúc nào không hay. Những yếu tố bên ngoài đó được mang bằng những tên gọi khác nhau. Có khi chúng ta không biết là có sự hiện diện của những yếu tố đó nhưng thật sự là nó đang ảnh hưởng và chi phối cuộc đời của chúng ta.

Tôi muốn nói đến một số chủ thuyết đang chi phối cuộc đời chúng ta và nhiều khi vô tình chúng ta đang chạy theo hay đang sống theo những chủ nghĩa đó mà

không biết. Hai chủ nghĩa lớn đang chi phối con người của chúng ta trong xã hội này là chủ nghĩa vật chất và chủ nghĩa cá nhân. Chủ nghĩa vật chất là chủ nghĩa đặt giá trị vào vật chất, cho rằng những gì thực tế trước mắt mới có giá trị. Có thể chúng ta không chủ trương như vậy, cũng không tin như vậy nhưng mọi người chung quanh chúng ta, cuộc sống chung quanh chúng ta đều đi theo con đường đó và rồi chúng ta bị lôi cuốn vào đó lúc nào không hay. Giá trị của con người dĩ nhiên không nằm nơi của cải vật chất nhưng của cải vật chất đã đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống khiến chúng ta không chạy thoát khỏi vòng kiểm tỏa của của cải vật chất. Người ta có khuynh hướng định giá con người nơi tiền bạc của cải, nhà cửa, xe cộ, y phục, nữ trang và dần dần quên đi những giá trị khác. Như đã nói, không phải là chúng ta không biết vấn đề giá trị nhưng môi trường và hoàn cảnh sống đã điều kiện hóa chúng ta, khiến cho suy nghĩ và hành động của chúng ta rập theo khuôn của môi trường. Và vì vậy chúng ta đã bận rộn theo dòng đời, bận rộn kiếm tiền, nói rằng để sống còn nhưng thật ra là để ganh đua, để không thua sút người khác, để không khác với người chung quanh. Giống như một người lái xe trên xa lộ, đi vào làn đường chạy nhanh nhất thì cứ như thế phải chạy cho nhanh mà thôi. Bận rộn đã trở thành điều mà ta suy nghĩ đó là nhu cầu của đời sống trong khi thật sự ta không phải đi vào con đường phải chạy nhanh và ganh đua đó.

Chủ nghĩa thứ hai chi phối suy nghĩ và quyết định của chúng ta là chủ nghĩa cá nhân. Thật ra gọi đây là chủ -nghĩa-cá-nhân-ích-kỷ-chi-biết-có-mình thì đúng hơn. Tiếng Anh gọi là meism. Tôi, tôi và tôi. Dĩ nhiên mỗi người chúng ta phải biết thương chính mình, phải dành mọi tình cảm, phải biết lo cho bản thân. Nhưng từ chỗ lo cho bản thân, chúng ta đã trở thành ích kỷ lúc nào không hay bởi vì chung quanh chúng ta ai cũng đòi hỏi quyền lợi, ai cũng sống cho mình trước. Chúng ta thấy đó là điều tự nhiên và dĩ nhiên là sống theo dòng đời.

Hai chủ nghĩa đó đi song song với nhau: vật chất và cá nhân ích kỷ đã đưa con người vào chỗ bận rộn không dứt để tìm ra tiền và để tiêu tiền. Nếu đời sống con người lẫn quần chỉ có vậy, thì đời sống đáng buồn thật, nhưng vượt lên trên vật chất và cá nhân còn có tâm linh,

còn có tha nhân. Chúa Giê-xu phán: *Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi mà còn nhờ mọi lời phán ra từ Thiên Chúa* (Ma-thi-ơ 4:4). Đời sống vật chất có đó nhưng không phải chỉ có ta mà còn có người chung quanh như lời Chúa phán: *Hãy yêu người lân cận như mình*. Dù hiểu biết về giá trị tiềm ẩn trong mỗi người chúng ta, nhưng trần gian và môi trường sống đã khiến cho cái nhìn và nhận định của chúng ta bị lệch lạc. Nói như vậy không có nghĩa là chúng ta đổ lỗi cho hoàn cảnh và người chung quanh. Hoàn cảnh và người chung quanh có phần trong việc khuynh đảo suy tư của chúng ta nhưng chúng ta cần vượt lên trên hoàn cảnh. Chúng ta không thể là nạn nhân của hoàn cảnh nhưng phải đóng vai chủ động, nếu không chúng ta sẽ bị cuốn trôi theo dòng đời đến chỗ hư vong. Điều tôi muốn thưa với quý vị và các bạn trong câu chuyện Phúc Âm hôm nay là chúng ta hãy dừng lại, phản tỉnh và đặt vấn đề. Đừng để cho dòng đời tiếp tục lôi chúng ta vào chốn hư vong. Có hai vấn đề chúng ta cần đặt ra, đó là: (1) Giá trị và: (2) Lý tưởng sống. Chúng ta không đặt giá trị vào vật chất nhưng chúng ta đang sống như thế nào? Những bận rộn của chúng ta bao nhiêu phần cho thân xác và bao nhiêu phần cho tâm linh nếu thân xác chỉ là ba vạn sáu ngàn ngày còn tâm linh là vô hạn? Còn lý tưởng sống thì sao? Tôi sống làm gì? Cho ai? Chỉ cho bản thân này mà thôi sao? Đề có thể trả lời các câu hỏi này cách thỏa đáng, chúng ta cần phải về nguồn, cần trở lại với Đấng Tạo Hóa đã tạo dựng chúng ta để trả lời câu hỏi quan trọng nhất trên đời: Thiên Chúa đã đặt tôi trên quả đất này để làm gì? Tại sao tôi hiện hữu? Câu trả lời của Thiên Chúa là: *“Ta đã dựng nên con người vì vinh quang Ta”* (Ê-sai 43:7). Chúng ta phải chấp nhận chủ quyền tuyệt đối của Thiên Chúa trong đời sống để thấy rằng mục đích chính của đời người là làm rạng Danh Thiên Chúa và tận hưởng Ngài mãi mãi. Đời sống có giá trị là đời sống tâm linh. Đời sống tâm linh của con người đã chết khi chúng ta xa lìa Thiên Chúa. Chúa Cứu Thế Giê-xu đã giáng trần chịu chết để đem con người trở lại địa vị làm con Thiên Chúa, để phần tâm linh con người được sống lại. Lúc đó con người mới hiểu được giá trị tâm linh và ý nghĩa của đời sống.

Thiên Chúa không đòi hỏi con người điều gì khác hơn là hết lòng, hết ý, hết sức yêu kính Chúa và yêu người lân cận như chính bản thân. Biết như vậy và sống như vậy sẽ giúp chúng ta, dù bận rộn đến đâu, đến cuối một ngày, một tuần, một tháng, một năm, đến cuối đời, ta sẽ không ân hận vì đã sống một đời vô ích và phải đi vào chốn trầm luân đời đời. Mong Bạn dừng chân, suy nghĩ và quyết định. Xin mời Quý vị sớm tiếp nhận Chúa Cứu Thế Giê-su làm Chúa làm Chủ đời sống mình. Nếu Quý vị muốn tin nhận Chúa Giê-su hoặc cần những ấn phẩm để tìm hiểu Tin Lành, xin hãy liên lạc với nhà thờ Tin Lành gần nơi mình ở nhất hoặc liên lạc với chúng tôi theo địa chỉ:

**Chương Trình Phát Thanh Tin Lành, PO Box 2468;
Fullerton, California 92837; Tel: (714) 533-2278**

Những Bài Học Từ Loài Ngỗng Trời

1. Khi một con ngỗng vỗ cánh, nó sẽ tạo ra một “lực nâng” cho các con chim theo sau nó. Bay theo hình chữ V, cả đàn ngỗng sẽ bay xa hơn 71% so với khi bay từng con một.

Bài học: Khi biết chia sẻ chung chí hướng và ý thức cộng đồng, người ta có thể đến nơi họ muốn một cách nhanh hơn và dễ dàng hơn.

2. Khi một con ngỗng bị rơi ra khỏi đội hình, nó sẽ cảm thấy bị lôi kéo trở lại, ngăn không cho bay một mình. Vì thế, nó sẽ nhanh chóng quay trở lại đội hình để tận dụng lực nâng của con ngỗng phía trước nó.

Bài học: Nếu chúng ta có được sự thông minh nhiều như của một con ngỗng, chúng ta sẽ tự biết hoạt động theo đội hình với những người cùng định hướng. Chúng ta sẽ sẵn sàng chấp nhận sự giúp đỡ của họ và đồng thời giúp đỡ những người khác.

3. Khi con ngỗng đầu đàn bị mệt, nó quay ngược trở vào đội hình và một con ngỗng khác sẽ tiến lên vị trí tiên phong.

Bài học: Cần phải thay nhau thực hiện những nhiệm vụ khó khăn và chia sẻ vai trò lãnh đạo. Cũng như loài ngỗng, con người phụ thuộc vào các kỹ năng, khả năng của nhau và phụ thuộc vào một sự sắp xếp năng khiếu, tài năng hay tài nguyên theo cách duy nhất.

4. Khi một con ngỗng bị ốm, bị thương, hoặc bị bắn rơi, hai con ngỗng khác sẽ tách ra khỏi đội hình để theo con ngỗng đó và bảo vệ nó. Chúng sẽ ở với nó cho đến khi nó chết hoặc có thể tiếp tục bay. Sau đó, chúng sẽ nhập vào một nhóm khác hoặc bắt kịp với bạn.

Bài học: Hãy luôn sát cánh bên nhau dù trong những giờ phút khó khăn hay khi yên bình suôn sẻ.

Ni Kha
Theo StoryBin

Christian and Missionary Alliance
Hội Thánh Tin Lành Việt Nam Houston
12343 Old Walters Rd. Houston, TX 77014
Phone: 281-583-8821; Website : www.tinlanhhouston.org

THƯ NGỎ

Kính gửi Quý thân hữu đồng hương Việt Nam,

Trước hết, xin gửi tới quý vị lời chào trân trọng từ Hội Thánh Tin Lành Việt Nam Houston, Hội thánh Cơ Đốc lâu đời nhất của cộng đồng người Việt được thành lập tại Houston (Texas, Hoa Kỳ) với 38 năm lịch sử.

Người Việt Nam rất coi trọng chữ Hiếu, trước hết để nhắc nhở chúng ta biết ơn cha mẹ đã sinh thành và dưỡng dục mình, sau đó nhớ đến ông bà tổ tiên, và cũng không thể thiếu biết ơn nguồn cội của mình là Đấng Tạo Hóa - Đức Chúa Trời. Tại Hoa Kỳ này, người ta có ngày Lễ Hiền Mẫu (Mother's Day) và Lễ Phụ Thân (Father's Day), hai ngày lễ được khởi xướng từ những người Cơ Đốc, cũng là để nhắc nhở mọi người nhớ đến công cha nghĩa mẹ. Điều đó cho thấy tinh thần Hiếu Kính Cha Mẹ là bản chất của người tin Chúa, cũng như những người con chỉ có thể làm tốt trách nhiệm báo ơn cha mẹ khi biết thờ phượng Đức Chúa Trời, Đấng đã tạo dựng nên con người để làm đối tượng cho chính tình yêu của Ngài.

Trong tinh thần rao báo Tin Mừng của Chúa Cứu Thế Giê-xu, xin mời quý vị đến với Hội Thánh chúng tôi để tìm thấy một cộng đồng người Việt nồng ấm và thân thiện. Chúng tôi tâm nguyện sống phản chiếu tình yêu của Thiên Chúa và bày tỏ ân sủng cứu rỗi của Chúa Cứu Thế Giê-xu cho mọi người. Vì thế, chúng tôi mong ước và mời gọi quý vị gia nhập vào một gia đình tinh thần có ích lợi cho quý vị.

Chúng tôi xin đưa ra những phương cách khác nhau để quý vị lựa chọn tham dự, và bởi đó được lớn lên trong mối liên hệ của quý vị với Thiên Chúa và với cộng đồng người Cơ Đốc Việt Nam qua Hội Thánh chúng tôi, bao gồm:

- Học Kinh Thánh và sinh hoạt nhóm nhỏ cho các lứa tuổi
- Sinh hoạt Thanh niên tươi trẻ và sống động (xử dụng Anh ngữ)
- Sinh hoạt cho Nam giới và Nữ giới

Nếu quý vị muốn biết cách nào mà quý vị và gia đình mình có thể tham dự những chương trình trên đây, xin hãy gọi điện thoại, email (tuvan@tinlanhhouston.org), xem website của chúng tôi, hoặc tốt nhất là xin mời quý vị đến nhà thờ của Hội Thánh chúng tôi với các chương trình chính như sau:

- Ngày Chúa Nhật: Sinh hoạt Thanh niên (xử dụng Anh ngữ) từ 9:30 AM; Lễ Thờ phượng chính từ 11:15 AM; Sinh hoạt Thiếu nhi từ 11:15 AM
- Thứ Sáu: Sinh hoạt Gia đình trẻ, Nhóm học Kinh Thánh cho Thanh niên từ 8:00 PM
- Nếu quý vị muốn tìm hiểu thêm về Tin Lành qua các ấn phẩm Cơ Đốc, xin liên hệ với chúng tôi để được cung cấp miễn phí.

Nguyện xin Thiên Chúa ban cho quý vị được phước hạnh và thỏa lòng khi đến với Hội Thánh Tin Lành Việt Nam Houston!

Trân trọng.

Mục sư và Ban Chấp hành Hội Thánh Tin Lành VN Houston.

